Liceul „Nicolae Bălcescu"
- Pitești -

MLĂDIȚE

Nr. 11
noiembrie 1970

Liceul

„Nicolae Bălcescu"

PITEŞTI

MLĂDIŢE

Nr. 11

Noiembrie 1970

Colectivul de redacție:

Constantin Vărășcanu, anul al IV-lea B — redactor

Călin Vlasie, anul al III-lea A — secretar

Mircea Pally, anul al IV-lea S

Constantin Bărbulescu, anul al III-lea A

Sorescu Alexandru, anul al III-lea B

Florin Dumitrache, anul al II-lea D

Activitatea colectivului de redacție este îndrumată de profesorii Marin Bădescu și Dumitru Mateescu

Continuăm o frumoasă tradiție

Începînd cu acest an școlar, colectivul catedrei de limbă și literatură română a luat inițitiva reînființării societății literare „Junimea" fondată de elevii cursului inferior al liceului încă din anul 1897. Scopul ei va rămîne același, așa cum a fost formulat încă de la înființare: „lărgirea cercului de cunoștințe cîștigate în școală".

Elevii liceului nostru, mobilizați de organizația U.T.C., au primit cu entuziasm noua inițiativă.

Pe băncile unde mai bine de șapte decenii Ion Minulescu, unul din întemeietorii fostei societăți, atunci elev în clasa a VI-a, își încerca pentru prima dată acordurile poeziei sale, vor fi citite și discutate, continuînd această tradiție, creațiile originale ale urmașilor lui întru literatură.

Membrii actualului cenaclu literar „Ion Barbu" își vor desfășura, în continuare activitatea lor în cadrul noii societăți, sub conducerea unui comitet ales dintre cei mai buni dintre ei.

Revista „Mlădițe" va fi organul de presă al societății „Junimea" ; în paginile ei sperăm să publicăm o literatură la înălțimea timpurilor pe care le trăim.

Succes întru mulți ani!

REDACȚIA

De viris illustribus lycei nostri

Începînd cu acest număr, revista noastră deschide o nouă rubrică „DE VIRIS ILLUSTRIBUS LYCEI NOSTRI“ în care vom publica scurte date privitoare la viaţa şi activitatea foştilor profesori ce au ilustrat catedrele la care au funcţionat. Un modest semn de recunoştinţă din partea foştilor elevi.

Nicolae Micescu

Primul dascăl asupra memoriei căruia se cuvine să ne oprim cu pietate este şi primul profesor, în ordine cronologică, al liceului nostru: Nicolae Micescu, fiu al Argeşului.

El este cel care va pune bazele învăţămîntului secundar în judeţul Argeş unde nu exista, pînă la înfiinţarea liceului, nici o şcoală secundară.

Începutul activităţii sale ca profesor la Liceul de băieţi din Piteşti se confundă cu împrejurările care au dus la înfiinţarea acestui vechi aşezămînt de cultură.

În urma raportului nr. 935/5 iunie 1866 al Primăriei Piteşti către Ministerul Instrucţiunii Publice şi al Cultelor, prin care se cerea trimiterea unui profesor care să predea cursurile la prima clasă gimnazială înfiinţată, Ministerul Instrucţiunii răspunde că neavînd fonduri, profesorul cerut nu poate fi trimis »afară numai dacă onoratul consiliu al oraşului Piteşti inspirat de sentimente patriotice, nu va face sacrificiul a plăti şi pe profesor pînă după votarea bugetului“.

Nefiind altă soluţie, Primăria Piteşti îşi ia angajamentul de a plăti, din contribuţia orăşenilor, salariul profesorului, şi, la propunerea sa, Ministerul aprobă numirea lui Nicolae Micescu. Cu ordinul nr. 8590/31 august 1866, al Ministerului Instrucţiunii, se anunţă numirea provizorie a lui N. Micescu profesor la clasa I gimnazială.

Dintr-un document al timpului aflăm că N. Micescu era absolvent al Facultăţii de Ştiinţe din Bucureşti, specialitatea Ştiinţele naturale şi că trecuse examenul cerut pentru a dobîndi titlul de profesor la o şcoală gimnazială, încă din 1865. Consiliul permanent de Instrucţiuni fusese anunţat de rezultatul concursului, la 7 noiembrie al acelui an. Din acelaşi document mai aflăm că a avut loc o înţelegere între autorităţile oraşului Piteşti şi viitorul profesor, pentru ocuparea postului respectiv.

Investit şi cu direcţia gimnaziului, N. Micescu deschide cursurile la 6 septembrie 1866, în localul Şcolii primare nr. 1 din Pasajul şcoalelor, cu următorii 11 elevi din clasa I. 1) Căpitanovici Teodor, 2) Chiriţescu Eugeniu, 3) Chiţescu Mihail, 4) Ionicescu George, 5) Ialomiţeanu Constantin, 6) Ionescu Emanoil, 7) Nicolae Teodor, 8) Popovici Grigore, 9) Popescu Ştefan, aşa cum se vede din lista nr. 1/1 Ştefan, aşa cum se vede din lista nr. 1/1 octombrie 1866. În registrul matricol nr. 400/1866—1873 nu mai apare elevul Ionescu Emanoil, dar apar, în schimb, doi elevi: Rîmniceanu Alexandru şi Trifonescu Constantin, deci 12 elevi.

Fiind singurul profesor al gimnaziului, în sarcina sa rămînea obligaţia de a preda toate obiectele de învăţămînt. Între 12—23 iunie 1862 N. Micescu a organizat desfăşurarea examenului de fine de an, în urma căruia au promovat 10 dintre cei 12 elevi, 2 rămînînd repetenţi.

Ca material didactic şi de cancelarie, N. Micescu nu dispune, în primul an de existenţă a liceului, decît de un sărac inventar. La cererea sa, Ministerul i-a trimis două programe şi 20 de coale matricole, fără regulamentul şcolar, care la data respectivă nu era încă tipărit, dar care va fi trimis pînă la sfîrşitul anului şcolar.

Iată şi inventarul de care s-a servit N. Micescu în primul an de funcţionare a liceului: „una catedră, patru bănci, una masă pentru cancelarie, trei scaune, una pereche călimări, un sigiliu al direcţiunii, una matricolă în care se află înscrişi elevii anului trecut, una putină pentru apă, una tablă matematică, un pachet de corespondenţa direcţiunii cu Ministerul, un pachet cu acte de promoţie, un pachet cu regulamente, un pachet cu cataloage, matricole, programe, etc.“.

Greutăţile materiale cu care are de luptat N. Micescu în acest prim an sînt destul de mari. Deşi era plătit cu 600 lei pe lună, acest salariu îl primea cu întîrziere, pentru care intervenea prin numeroase rapoarte la Primărie. De exemplu, în luna decembrie 1866 nu primise salariul întreg nici pe luna septembrie. De aceea într-unul din rapoarte se întreba îngrijorat: »Cine mă poate garanta că viitorul va fi mai bine recompensat decît trecutul, cînd văd neluate dispoziţiuni ?“.

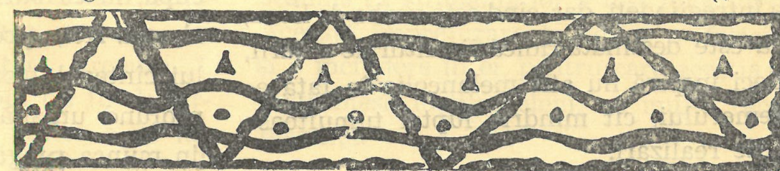
Salariul de 150 lei lunar atribuit omului de serviciu era, de asemenea, plătit cu întîrziere. Altădată anunţă că va fi nevoit să concedieze pe omul de serviciu pentru că n-avea cu ce să-l plătească sau că, din lipsă de lemne, va închide cursurile.

»Vă arăt numai că cu toată bunăvoinţa ce am este imposibil de a mai continua studiul căci numai cu băncile, catedra şi celelalte obiecte nu se poate întreţine această clasă, şi de a putut continua pînă astăzi, a fost numai că această şcoală s-a încălzit cu lemne din curtea frati-meu şi că eu am suferit chiar şi nepronunţarea sumei ce mi se poate trece în buget. Acum cu aceasta vă fac cu onoare cunoscut că subscrisul din cauza lipsei de lemne şi celorlalte am fost nevoit de a închide clasa pînă ce dvs. veţi decide la un fel soarta acestui Gimnaziu“ [1]).

Această stare de lucruri este fără perspectivă de a se remedia, pentru că gimnaziul n-a fost prevăzut în bugetul Ministerului sau al Primăriei nici la 1 aprilie 1867, cînd începea un nou an financiar. Din această cauză, la sfîrşitul primului an şcolar, profesorul N. Micescu s-a transferat la liceul din Ploieşti, după ce încheiase situaţia şcolară şi predase inventarul arătat mai sus. Va reveni la liceul nostru de abia după 26 de ani, în 1893 şi va rămîne pînă în 1897, bucurîndu-se de prestigiul pe care i-l dădea activitatea de pionierat în învăţămîntul argeşean.

[1]) Arh. Stat-Piteşti, fond Primăria Oraşului Piteşti, dosar nr. 324/1866, fila 19.

prof. MARIN BĂDESCU

Reîntîlnirile ciclice ale foştilor absolvenţi ai liceului nostru

Astăzi, cînd reîntîlnirile ciclice ale foştilor absolvenţi ai liceelor în general şi ale Liceului nostru în special au devenit un fenomen de masă, e cazul să ne gîndim la semnificaţia psihologică a acestor sărbători culturale.

Liceul este drumul suit în timpul adolescenţei, spre lumina culturii universale. El e deci martorul acelei părţi din viaţă cînd omul se cercetează mai mult pe sine, spre a-şi alege cărarea pe care să o bată cu cel mai mare folos pentru el şi pentru cei din jurul său. Liceul este de faţă la acel zbucium greu al căutării drumului, la surprizele şi la suspinele cu care tînărul începe să înţeleagă şi să simtă intens bucuriile şi greutăţile vieţii, luminile şi umbrele ei, cunoaştere ce-l va urmări prin amintiri, cît îi va fi dat să trăiască. Liceul este universul primei tinereţi, care cercetează metodic viaţa.

Cînd te gîndeşti la licee, ele apar ca albiile unor rîuri pe care se perindă valuri de şcolari, veniţi cu mare grabă, ca să treacă tot aşa de repede.

Asemenea alunecării valurilor trec şi profesorii, care se schimbă chipurile ceva mai încet. Trecerea timpului e o însuşire a întregii vieţi, dar cînd este vorba de liceu, ea este destinată ridicării culturale a ţării, deci inspiră nu atît melancolie în faţa efemerului, cît mîndria luptei tumultoase de realizări.

Ca luptătorii adevăraţi, unii elevi cad, dar cei mai mulţi se ridică din cădere şi pornesc cu hotărîre după cei mai înaintaţi, la atacul împotriva neştiinţei şi al tuturor imperfecţiunilor.

Cele mai multe note aspre sînt pentru copii o înştiinţare necesară că viaţa are şi greutăţi de învins. Acelea călesc sufletele celor mai mulţi, îi înarmează pentru lupta cea dreaptă. Şi mai toţi îşi îndeplinesc misiunea cu bine ; cu ajutorul profesorilor şi a cărţilor, ei înving răul, spre binele familiei şi al ţării, pentru triumful omeniei.

De aceea trecerea anilor inspiră optimism, pentru că ei constituie etape de muncă spre mai bine, pentru adevăr şi frumos. Întîlnirile după cicluri de ani ale foştilor elevi ai claselor viguroase ale liceelor arată cît de puternic e în om cultul trecutului. Ele sînt nişte excursii în timp.

Foştii elevi, vin de la serviciile lor, cei mai mulţi din locuri îndepărtate, de pe unde e mai prielnică idealizarea trecutului şi a locurilor sale, ca nişte păsări călătoare ce se adună, fie şi numai pentru o clipă, la cuibul lor, de unde şi-au luat zborul. Aci, spre a asculta de la faţa locului cîntecul trecutului, ei fac o încercare profund umană de a reconstitui aspecte din munca pregătitoare, pe ale cărei roade le folosesc azi, prin funcţiile ce le au.

Întrunirile acestea sînt o dovadă mai mult că noi, oamenii, nu trăim numai în prezent. Spre a fi mai complete aceste reînvieri ale trecutului, cei de faţă îşi închipuie că printre ei se află şi acei ce nu au putut veni la întrunire, şi chiar acei care nu mai pot veni, umbrele dragi cu care ne luminăm amintirile despre munca frumoasă. Şi se gîndesc cîteva clipe la ei, stînd în picioare, reamintindu-şi versuri ca acelea ale lui V. Hugo, că noi doar schiţăm vise pe pămînt :

„On ne fait qu'ébaucher des rêves ici-bas,

Car tout commence ici et tout finit ailleurs..."

Într-adevăr, în faţa universului (şi a timpului) omul e slab ca o trestie, dar el e totuşi negrăit de puternic pentru că e o trestie care gîndeşte „un roseau qui pense", cum a spus Pascal.

Cînd ne dăm seama că timpul drag nu a trecut în zadar, ci prin muncă cinstită, ne înseninăm de această „fugă utilă a zilelor". E într-adevăr frumos să treci prin viaţă urmărindu-ţi idealul, cum spune Vigny: „Marche à travers les champs une fleur à la main".

Adunările foştilor elevi sînt izvorîte deci din pietatea faţă de trecutul de muncă, dar au şi un tîlc întăritor de suflet, ele arătînd că amintirea poate să înfrunte trecerea timpului, că noi sîntem în stare să nu uităm ceea ce a fost frumos în trecutul nostru şi că pe temelia acestuia ne construim prezentul şi viitorul. Asemenea reîntîlniri ne dau mîndria constatării că timpul vitreg, care poate să ne albească părul şi să ne ucidă prietenii, nu e în stare totuşi ca, atît cît vieţuim, să ne facă să uităm trecutul drag. Dezmint tristeţea poetului că „mută-i gura dulce a altor vremuri...". Şi aceasta nu înseamnă doar un fir de iarbă de care ne-am agăţat pentru a ne împotrivi timpului ce ne îmbrînceşte spre nefiinţă, ci convingerea că avem demnitatea de a trăi această victorie a consecvenţei omului de caracter.

Ceea ce ne întăreşte sufletele mai ales este conştiinţa muncii duse împreună. Pe lîngă plăcerea revederii colegilor şi a profesorilor, cei ce se întrunesc simt înviorarea lui Anteu care se împuternicea la atingerea pămîntului. (Pentru că în viaţă e ca la box : trebuie să ştii şi să loveşti, dar şi să primeşti loviturile). Chiar şi de la depărtare, foştii elevi se simt mai tari în faţa greutăţilor vieţii, cînd se gîndesc la liceul lor, la zidurile lui vechi şi impunătoare, la colegii lor glumeţi şi totuşi serioşi în muncă, şi la profesorii care le-au dăruit tot ce aveau mai bun în sufletele lor, spre a-i înarma pentru lupta vieţii.

Eu unul, care am dorit cu tot dinadinsul să rămîn în Piteştiul în care m-am născut şi unde tatăl meu a fost primul profesor de franceză, mărturisesc că în clipele grele trec pe drumul drag prin faţa liceului nostru venerabil, pînă deunăzi străjuit de plopi argintii, unde au învăţat mulţi şi unde am învăţat şi eu, ca un coleg mai bătrîn al atîtora şi mă gîndesc la foştii mei colegi, la foştii mei elevi şi la profesorii lor, dintre care cei mai vîrstnici au fost şi profesorii mei.

Dacă pentru foştii elevi asemenea întîlniri sînt un prilej de încîntare ce-i face să retrăiască vraja copilăriei şi a primei tinereţi şi de întărire în muncă, aceleaşi sentimente îi însufleţesc şi pe foştii lor profesori. Prin aceeaşi încîntare îşi retrăiesc trecutul lor în ceea ce a avut mai nobil şi greutăţilor zilnice opun convingerea că dacă, din munca lor modestă au putut răsări roade atît de preţioase, înseamnă că strădania lor a fost folositoare. Această împrejurare le aduce o fericire şi o încredere în ei, pentru care aceştia le mulţumesc foştilor elevi, cu multă recunoştinţă.

Dacă foştii elevi întineresc revăzîndu-se, aşa şi foştii lor profesori. Într-adevăr, aceste adunări constituie unul dintre paradoxurile întîlnite în viaţă : în loc ca foştii profesori să se simtă mai bătrîni prin comparaţie cu foştii elevi, printr-un fel de osmoză psihică, pentru că totul îi apropie şi nimic nu-i desparte, se simt şi ei tineri. (Noroc că nu e vreo oglindă în faţa lor !). Şi, plecînd de la asemenea întruniri, foştii profesori culeg în suflet şi mai multă dragoste pentru foştii elevi, pentru trecutul lor comun şi au mai multă încredere şi în foştii elevi.

Cu gîndul la tinereţea petrecută la liceu şi la tinereţea cîtă au păstorit, parcă se simt într-adevăr mai tineri şi găsesc că această trecere fulgerătoare a vieţii nu este totuşi o zădărnicie, ci o luptă frumoasă de ridicare a omului către perfecţiune.

Ne place să umblăm uneori pe cărările tainice şi vrăjite ale amintirii. Astfel le luminează inima amintirea puţinelor succese în muncă şi mai ales se bucură de izbînzile foştilor elevi, asemenea unor părinţi.

Admirînd fuga lampadoforilor, foştii profesori în vîrstă nu renunţă la muncă; Pasteur a spus bine că acel ce s-a obişnuit cu munca nu mai poate trăi fără ea. Dar ei împletesc dinamismul cu popasul de contemplare a iureşului celor tineri.

Adunările foştilor elevi care sărbătoresc frumuseţea muncii tinereşti se desfăşoară de peste două decenii într-o viaţă nouă, ce are tocmai cultul muncii curate şi pline de avînt.

Privind această ridicare a lor, foştii elevi, actuali oameni folositori societăţii, încearcă nobilul sentiment de recunoştinţă faţă de liceu, faţă de profesori şi faţă de părinţii lor. După cum făurirea fiinţei lor, tot astfel şi înălţarea sufletelor acestora se datoreşte mai ales familiilor lor,, mamelor şi taţilor care le-au dat viaţă şi i-a îngrijit cu dragoste, şi poate uneori şi-au luat pîinea de la gură să le-o dea copiilor, să-i îmbrace şi să-i ţină la şcoli. Părinţii suferă şi se frămîntă mai mult decît oricine pe lume cînd copiii au o înfrîngere sau vreo boală, sau numai cînd s-au temut că le-ar avea, că i-ar ameninţa umbra vreunui pericol din cele care pîndesc atît de des viaţa noastră.

Părinţii se bucură mai mult decît oricine pe lume cînd copiii au reuşit ceva, începînd cu primul zîmbet, cu primul gungurit din leagăn, cu primii paşi şovăitori, cu primele cuvinte şi glume, primele triumfuri la învăţătură. Părinţii sînt fermecaţi de vraja fericirii cînd înţeleg că copiii le-au devenit oameni mari, în stare să facă bine semenilor ce îi respectă pentru munca lor, şi că asemenea păsărilor tinere care îşi iau zborul, ei îşi înfiripă cuibul lor, familia, continuîndu-şi cu drag şi cu cinste viaţa pe pămînt. De la familiile lor tinerii primesc îndemnuri înalte prin cuvînt sau tăcere, care-i întăresc să învingă în lupta înverşunată pentru înfăptuirea idealului de adevăr, frumos şi bine. Aceleaşi sugestii le vin şi de la foştii lor profesori.

Foştii elevi ai liceelor vin la asemenea întruniri devenite rituale, inspiraţi de poezia trecutului şi de prietenie, convinşi că poeţi ca Musset au avut dreptate să preamărească această minune: »Din toate aceste bunuri trecătoare din care ne-nfruptăm cîte puţin,

Cel mai bun ce ne rămîne, e un prieten vechi" *)

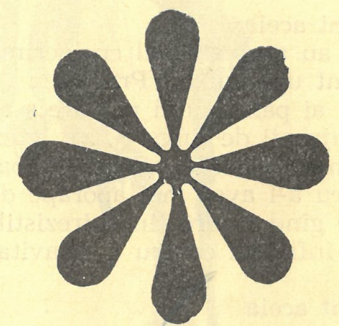
Deviza lor este, spre a nu-i dezamăgi pe prieteni, ci spre a-i bucura: să nu-i uităm şi să muncim curat, sugerînd şi prin aceste revederi şcolarilor de azi şi celor ce vor veni că ei trebuie să continue tradiţia de muncă a şcoli lor şi să ducă lumina mai departe, mai sus, „ad majores".

prof. DIMITRIE AL. NANU

Spre culmi tot mai înalte

Vărăşcanu Constantin

anul al IV-lea B

Privesc în ochii tăi

Pentru T. C.

Cînd mă priveşti senină, zîmbind,
în ochii tăi
văd marea liniştită
şi-a soarelui scîntei.

Dar cînd eşti supărată,
văd marea tulburată
şi ceru-nnegurat.

Şi cînd din ochii tăi
o lacrimă a curs,
furtună e pe mare,
iar soarele-i ascuns.

La infinit

Univers inifinit,
fără-nceput, fără sfîrşit...
Planete plutitoare,
în spaţii siderale...

Pămînt finit,
Prea mare, prea mic...
Viaţă de om finită,
Prea lungă, prea scurtă...

Om minunat,
Ce azi pe Lună ai călcat,
Cînd vei atinge oare
Zenitu-ndepărtat ?

Pally Mircea

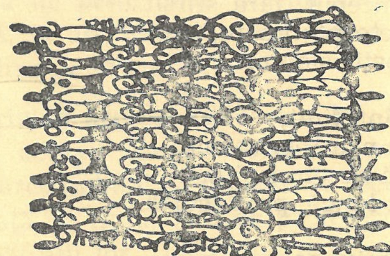
anul al IV-lea S

Lor

Ei sînt aceia,
Care au aprins focul cu lacrimi,
Ei sînt urmașii lui Prometeu
Și fii ai pămîntului pe care s-au născut
Înconjurați de fulgere.. .
Ei sînt aceia care au să se întoarcă
Pentru a-l avea mai aporape de suflet
Și de gîndul care tinde irezistibil
Spre infinitul centru al gravitației.

Ei sînt aceia
Cărora strămoșii le-au încredințat viața și țara,
Ei sînt sufletul veșnic întinerit al apelor,
Lor le pulsează în vine sîngele negru al sondelor,
Ei respiră o dată cu plămînii industriei
Și plîng o dată cu izvoarele !

Ei sînt țara
Și țara trăiește prin ei.

Ah, chitara

Eu nu plîng
atunci cînd soarele mușcă
din umărul stîng al pămîntului
sau cînd vin zorii goi
din sprînceana rotundă
să toarne peste aripi afemere:
o lacrimă albă
o lacrimă tristă.
Pegașii îmi cată-n stele
un ochi, un picior, un egal,
iar mîinile tale sînt șoapte
crescute din sufletul meu.

Ah, eu nu plîng
sub cîntecul nopții;
flăcările subțiri, fără trup,
ca umbrele strunelor
și nu mă trezesc amorțit
lîngă cioburi spălate
în sîmburi de mac.
Eu nu plîng niciodată!

Cuore

Am oprit ieri întîiul amurg
frînt de acordurile întunericului,
lîngă luceafăr și pămînt,
în freamătul meu.

Am legănat eternitatea
țîșnită din urmele pașilor
spre adîncul sărutului nestăpînit
din freamătul meu .

Am căutat pentru mîinile tale,
pentru ochii tăi negri,
pentru boarea fiorului halucinant,
un rîu albastru, lin,
fără blesteme
și mi-am crestat sălbatic aurora
în freamătul nemuritor
din mine.

Vlasie Călin

anul al III-lea A

Poem I

Dacă din greșeală
m-aș tăia la un deget,
și din fiecare picătură de sînge cursă
ar crește cîte un eu,
spune-mi,
pe cine-ai iubi ?

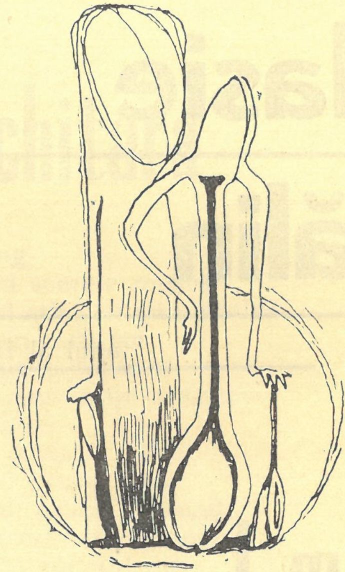
Poem II

pentru A. C.

Pasărea e iubirea,
Aripile sîntem noi,
Și zborul ?
Zborul e cîntecul nemuririi
Și numai dacă o aripă se va frînge
pasărea va cădea.

Bărbulescu Constantin

anul al III-lea A

La vernisaj

Acum trei zile
Am fost la vernisajul
Din galeriile Pădurii...
Copacii-și tremurau
În vînt penajul
De flăcări verzi...
Încă de la intrare
M-a surprins o lucrare
Uriașă, de nu-i vedeai capătul;
Într-o bucată-ntreagă de Cer
Era sculptat Freamătul...
Alte statui,
(Dar de mai mici proporții)
Erau plasate una-n stînga
Și-alta-n dreapta porții;
Din calcar era făcut în stînga
Un spîrnel,
Înșurubat în el,
Cerînd cîntecul copiilor...
În dreapta era dăltuit Vîntul,
Din globurile cețoase ale păpădiilor...
Pe-un lac cu fața-ncremenită,
Era pictată Liniștea adormită.
Atîrnate de marginea zării,
Erau două gravuri :
Cîntecul cucului și-al privighetorii....
Din mii de nervuri
Arbuștii țeseau
Apusul din flăcări și pară...
Dar n-am mai stat...
Eram certat
Cu noaptea
Și nu voiam să vină
Să mă dea afară...

Evrika

Plutesc pe fulgii mării,
De sevă mă storc,
Iar înserarea
Din soarele stins și din mine
O torc.

Mi-am împletit trupul
Din sînge și creier,
Și lutul că cheamă,
Iar eu ogorul de stele
Cu sufletul treier.

De-acolo,
Din sfera cea pală,
În noaptea asta
Mi-a venit o idee
EPOCALĂ :

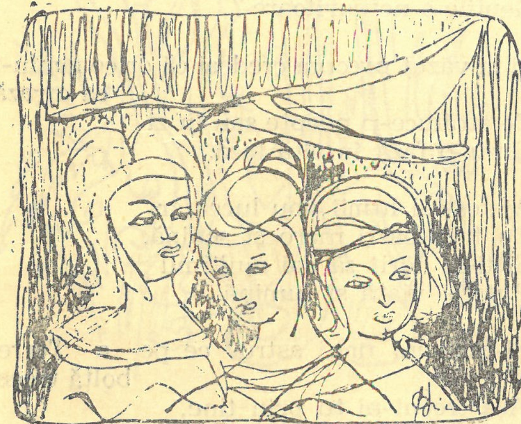
În mine e apa și focul...
De vreau să-mi sting întrebările
Aicea e locul...
De-aici am să iau de-acum jar...
În mine e apa și focul,
E clar !...

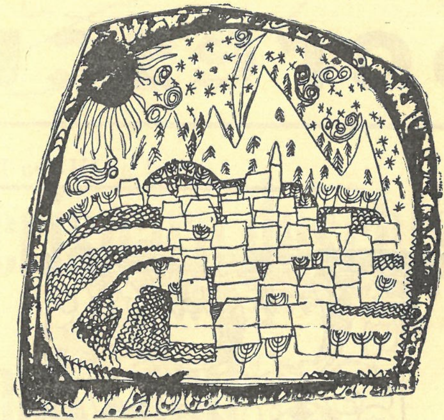
Bîlciul

Cînd seara stinge
cerul zilei zdrențuit,
Cînd agățată-n cuiul său cel ruginit
cumătra Lună,
codoașă bătrînă,
își vîntură zdrențele pale
pînă-n buzele zării
să aibă pe ce jura strîmb muritorii,
Cînd noaptea-și întinde cupola de ciur,
Veniți cu mine-n bilci...

Aici puteți fura
un zîmbet liniștit,
că-i noapte adîncă-jur.
Și fiindcă tot nu se cunoaște,
Domnișoarele bătrîne
ca sfintele moaște
pot să cumpere
(La negru de la șarlatani)
în minus circa cinci,
chiar șase ani.
Acum puteți, oameni buni,
să vă duceți în tîrgul de minciuni
și să vă procurați
pentru toată noaptea
un sentiment frumos...

Și încă ceva:
Cînd vor începe
dansurile crepusculare,
dați toate falsurile jos,
căci nu rezistă la soare
și poate aveți nevoie de ele
și noaptea următoare...

Alga

S-a răsucit,
S-a învîrtit,
S-a desprins ,
S-a prelins,

M-a cuprins,

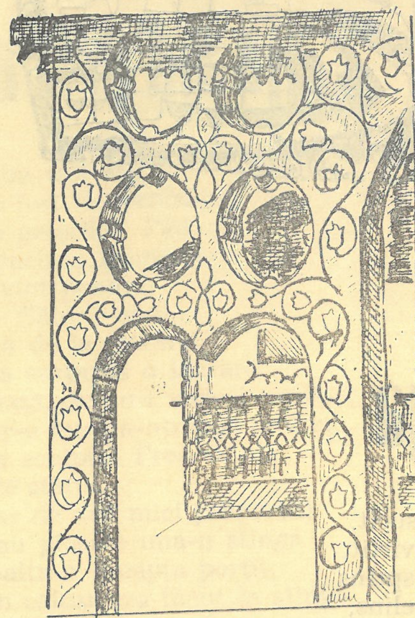
M-a-nșelat,
M-a-mbătat,
M-a scufundat...

Soare,
Verde, alb, albastru,
Mare,
Frîntă-n zbor de astru,

Fum și pîclă-necăcioasă,
Dulce algă lunecoasă,
Zbor perfid,
Bătaie-n lung,
Ba o chem,
Ba o alung,
Deschid ochii, o văd
Și fug.

Alexandru Sorescu

anul al III-lea B

Carpatini

Se scrie o istorie între munți și-ntre văi...
Mai sus de izvoare, troieni înspumate
Mers-au s-adune puhoaie de brațe
În marea albastră prin goluri de stînci
Gonind în galop hergheliile toate
S-aducă prinos de urale și cînt
La nunta de-argint a bătrînului frate.

Își scutură sarica pădurea amorțită.
Coloșii de piatră cată-n oglindă
Să-și pună beteală pe fruntea-ncrețită...
Numai vîntul bătrîn, ursuz și nebun,
Îmbrobodit în hlamida-i de ceață,
Zburlit de necaz, își ia rămas bun.

Spațiul și timpul

Nemuritorului Mihai Eminescu

Se scurg treptat anii vieții, luînd cu ei ce-i pămîntesc.
Și ce rămîne posterității ?
Genii și genii, ce veșnic trăiesc.

Tu care-ai fost și ești titanul versului în mers,
Te simt mereu, ești printre noi,
Și gîndul tău tulburător
Naște un secol de eroi.

Căci unu-i marele apostol stăpîn pe nemurire,
Acela ce-n gîndirea sa
Vroia să-ndrepte-o omenire.

Tot ce exista-n afară de lume,
Și toată lumea de nimic,
Ba încă și filozofia,
Le-avea în degetul său mic.

Pe tine nu te-au frămîntat
În sfera asta trecătoare
Decît lumina și-ntrebarea:
Geniile-s nemuritoare ?

Și ai văzut precum credeai că orice geniu-i ca o rază
Ce străluce-n noapte sau în zi
Dintr-o fază în altă fază.

Ai fost al lumii nou luceafăr,
Cu fruntea-ți mare și senină,
Și ți-ai dorit să dai mulțimii
Putere, viață și lumină.

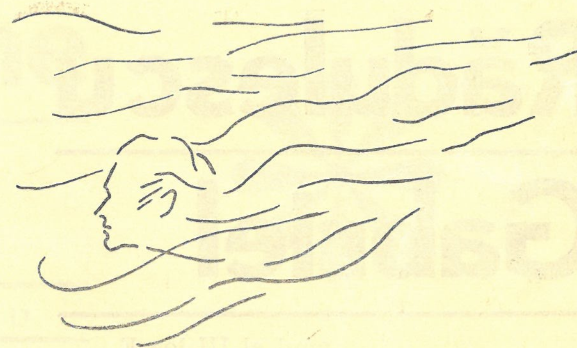
Și-asemeni unui astru ce pe a Terrei boltă trece,
Așa trecut-ai tu prin tine,
Nemuritor și rece.

Marte

S-a proiectat anume o sferă în neant,
Și-n pumn ținut-a el atunci o cheie
Cu care n-a deschis nimic anume.
Crezut-a că visează,
Dar nici aburul zorilor nu l-a trezit.
Făgăduiala și-o ținu cu sîrg
Dar eu n-am vrut anume a mărșălui
Unde negura se confundă cu azurul.
E frig, dar nu-l simt și adesea mă întreb
Oare-i senin sau e-o rază doar în mers?
Sînt oare zorile, sau aburii am șters,
De pe oglinda unui cer pătat ?

S-a azvîrlit în nouri c-un aluat
Și eu atunci dădui c-o sferă de săpun în vers.
El, Marte, a aruncat cu-n pumn de praf în cer
Și și-a legat la brîu atunci o cheie
Cu care n-a deschis nimic anume...

Scrisoare deschisă unui copil vietnamez

Cînd vrei să bei apă ori vrei să prînzești,
De duhuri nicicum să n-ai teamă,
Și nici de furtuni să nu te ferești.

Cînd soarele-l vezi că s-a prăbușit,
Să nu-l cauți singur în drum,
În cenușă sau scrum.

Cînd marea va seca vreodat,
Nu-ți scrie numele-mprumutat pe nisip,
Că nicicînd nu vei fi lăudat.

Cînd lira ți-ai acordat-o-n ascuns,
Să nu-ncerci durerea s-asculți
De la unul, doi sau mai mulți.

Copile, e-o falsă părere de tot ce stă scris
Pe fruntea unui „înăltus Cezar"
Cu scîntei arzătoare în nimbul descris.

În semn de omagiu, silă sau chiar haz,
Crezi oare că ceasul de-aceea nu sună
Ca Hronos din spațiu să i se supună?

Ți-am scris și-ți scriu ce-anume să cînți.
Ridică brațul și fruntea oricînd și oriunde
De vrei furtuna și negura să-nfrunți!

Rădulescu Gabriel

anul al III-lea E

Căzură stele

Și pleacă moartea iar
Să secere alb cîntul,
Undeva sta obosit
Cerul ars pe-o parte.
Cu glasul răgușit
Cocoșul strigă-n noapte,
Trupuri fierbinți
Își cîntă pieirea
Ca fructele coapte,
Stelele cad,
Și-n miez de noapte
Un înger coboară.

Șoapte de opaiț

Șoapte de opaiț,
De candelă veche,
Îmi cîntă-n ureche
Un geamăt de lanț.
Lut proaspăt și ars,
Cenușă mi-e trupul,
Privindu-mă, duhul
În urmă rămas.
Pe drumul de fibră nervos,
Pămîntul se-nchină
În umbra-i divină
Și cerul e jos.

Păpușa de ceară

Sînt ierburi
Ce ard pe cîmpii,
Sînt suflete, iată,
Sînt morți și copii.

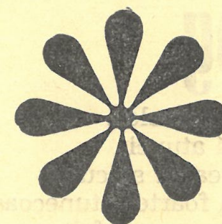
E sînge-n cuvînt
Și geamătul nu-i
Decît o tăcere prelungă
A golgotei Doamne ce sui.

O umbră deșartă
Pămîntul il ară
Priviți, de acolo de sus, din departe,
Cum crește păpușa spre mine
Cu brațe prelungi, cu trupul de ceară.

Păpușa de ceară
Stă moartă aici — pămîntul sfințit n-o primește
Te-ndură, mă rog de soare de vînt,
Păpușa de ceară
Întoarceți-o-n lacrimă sfînt.

Dumitrache Florin

anul al II-lea D

Balada

Eram un meșter Manole
și voiam ca pe acest pămînt
să-mi înalț trudnică mânăstire de vise.

Voiam să le așez cît mai bine,
Voiam să le așez cît mai sus,
dar ele s-au surpat...
le-am adunat din nou,
le-am ridicat din nou
și... s-au surpat din nou...

Atunci le-am dat drept jertfă
copilăria mea.. .

Și visele au început să crească
și să strulucească orbitor...
iar eu creșteam pe temelia lor...

Și cînd am ajuns undeva
sus de tot,
unde mă vedeam mereu
cineva mi-a spun „aruncă-te"
și m-am supus...
iar visele mele s-au răspîndit
în soare,
în flori
și în izvoare.

Și dimineața,
cînd soarele răsare,
cînd florile-nfloresc
și susură izvoarele,
visele mele curg,
curg și se împlinesc...
Cine dorește visele mele ?

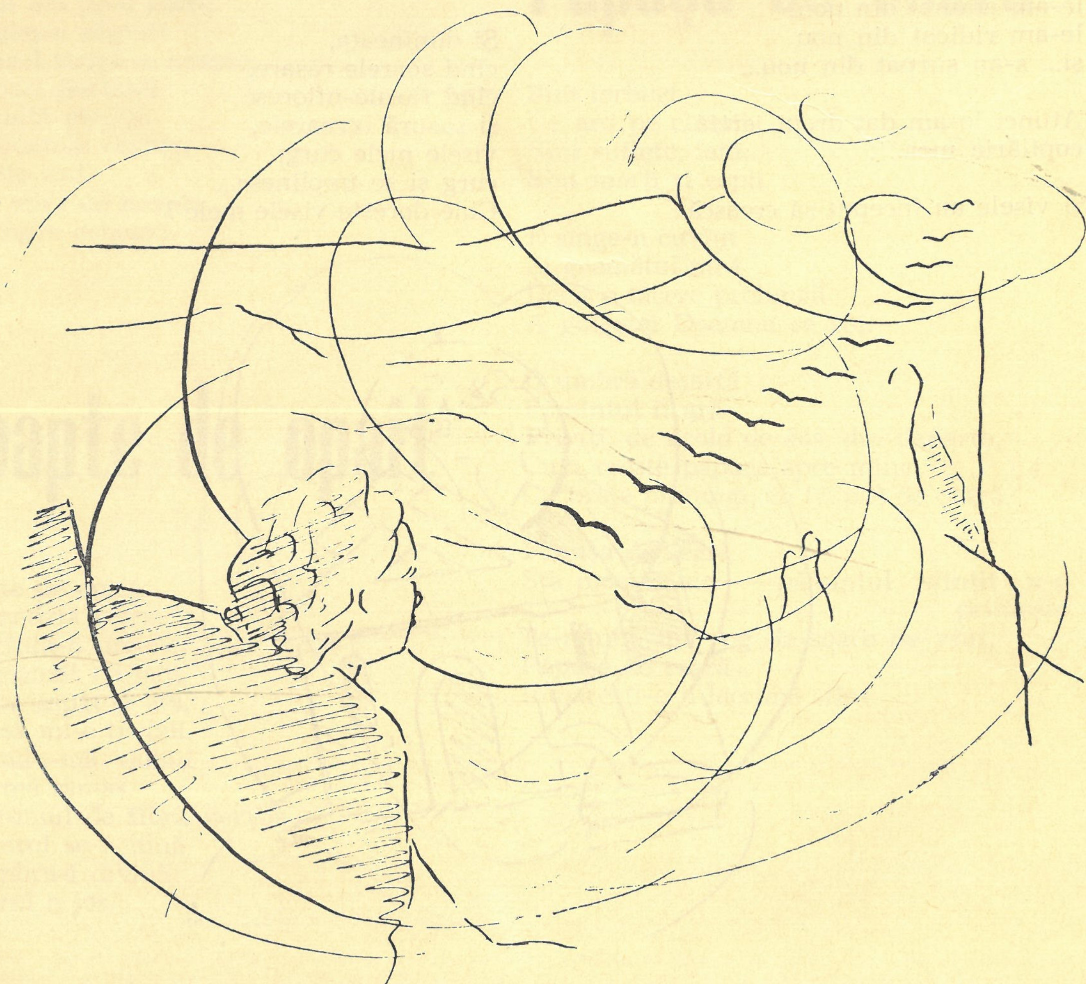
Prolog

Întîi a fost soarele...
și pentru că atunci
cînd se ducea să se culce
noaptea era foarte întunecoasă,
a atîrnat de cer un felinar
pe care l-a numit „Lună"...

Într-o noapte,
pe cînd dormea,
a visat,
că într-un colț de univers,
nu se știe cum și cînd
a apărut „Lumea"...
Atunci, de bucurie,
soarele a plîns,
și șuvoiul de lacrimi
strălucitoare
s-a răspîndit în univers
și s-au numit „stele".

În cîte o noapte,
cînd soarele nu era acasă,
Luna era stinsă,
și doar stelele sclipeau
în bezna universului...

Și deodată au apărut oamenii
care și-au trimis întîi visele,
să contureze : soarele,
luna și stelele,
apoi speranțele,
să înconjoare luna și soarele
și să alerge printre stele,
iar acum merg chiar ei
să vadă
și să pipăie cu mîinile lor
Stelele — lacrimile strălucitoare
Luna — felinarul cerului
și soarele, părintele universului...

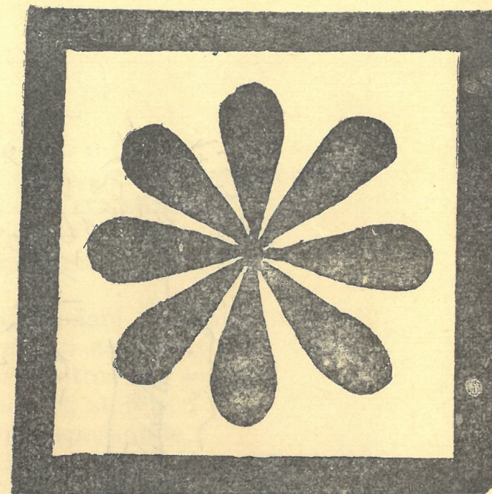
Poetul

A trăit cu speranța că poate
atunci cînd frunzele vor rugini
le va înverzi la loc...
Și-a închipuit întotdeauna
că va reuși să dea oamenilor
amintirile uitate...
Și-a dorit mereu să suie
piscuri, și-o dată cu ele
să se înalțe...
Dar frunzele au ruginit :
amintirile au rămas
pierdute în vreme,
iar piscurile înalte nu
le-a putut sui...

Și totuși...
și totuși frunzele viselor sale
au rămas mereu verzi...
amintirile uitate în vreme
au răsărit în fantezia lui
ca niște semințe de soare
care rodesc în beznă...
și — ca nimeni altul —
a urcat cel mai înalt
și cel mai frumos pisc —
piscul visării...
Iar eu sorb din nemurirea lui
și-mi umplu sufletul cu întrebări:
oare visele mele vor muri ?...

Mircea Stănescu

anul al III-lea A

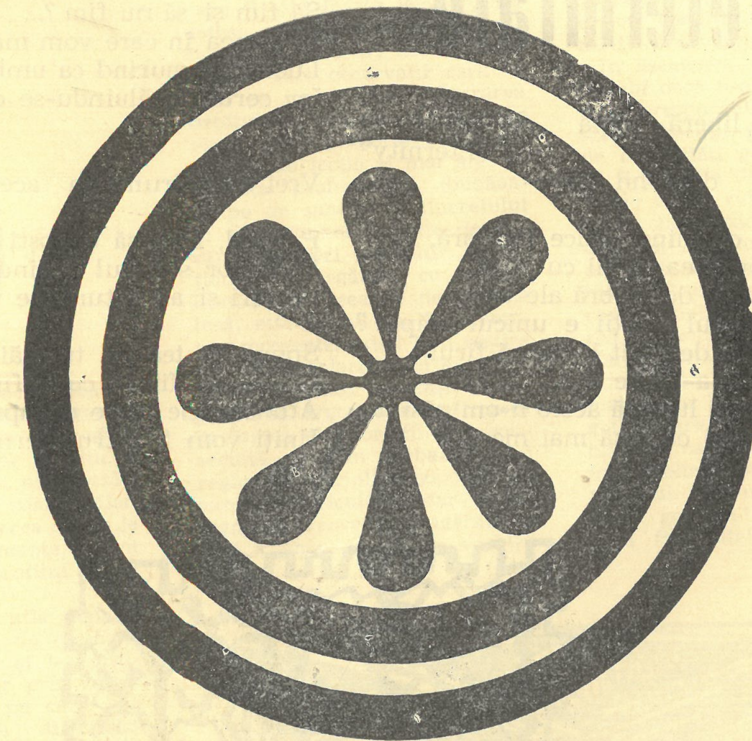

Moartea lupului

Traducere după
A. de Vigny

Nori alergau acoperind învăpăiata lună
Cum fuge fumu-n vînt la un incendiu,
Şi codrii erau negri pîn-la orizont.
Călcăm făr-a vorbi verdeaţa umezită
Prin iarbă neagră, deasă şi mărăcini înalţi
Cînd, pe sub brazi ca-n Landes
Zărirăm urme mari lăsate
De lupii vagabonzi pe care-i hăituisem.
Am ascultat, ţinîndu-ne suflarea
Şi pasul nemişcat. Nici codrul, nici cîmpia
Nu mai scoteau o şoaptă. Singură
Gimeta — ndoliată striga pe balta goală;
Căci vîntul în putere, şi stăpînind pămîntul,
Atinge cu piciorul doar turnuri solitare,
Iar stejarii, mai jos, lîngă stînci aplecate,
Par luaţi de Morfeu de mult timp.
Nimic nu foşnea, deci, cînd, aplecîndu-şi capul,
Decanul vînătorilor pornise-n căutare.
El a privit nisipul şi s-a culcat pe el; Curînd,
Cu voce joasă zise că niciodată nu dă greş.
Şi că aceste urme proaspete anunţă
Umbletul şi ghearele puternice
A doi lupi mari şi a doi lupi mici.
Noi, atunci, toţi, ne-am pregătit de luptă
Şi, ascunzînd lucirea labă a puştii,
Merserăm pas cu pas, făcînd loc printre ramuri.
Trei s-au oprit iar eu, căutînd ce vedeau,
Zării deodată doi ochi ce ardeau
Şi văd pe deasupra patru forme uşoare
Ce dansau sub lună prin mărăcinişuri,
Cum fac ogarii zi de zi sub ochii noştri
Cînd şeful lor se-ntoarce.
Contururile lor erau identice cu dansul;
Dar lupii cei mici dansau în tăcere,
Ştiind că la doi paşi, pe jumătate doar adormind,
Stă între ziduri, omul, duşmanul lor.
Tatăl era-n picioare, şi mai încolo, după un pom,
Lupoaica sa se odihnea, aidoma statuii
Ce-o adorau romanii, şi-ale cărei coaste păroase
Înveleau pe semizei, pe Romulus şi Remus.
Lupul veni să se-aşeze, cu picioarele ridicate
Cu ghearele-ndoite-nfundate în nisip.
El se crezu pierdut, de vreme ce era surprins,
Retragerea tăiată, drumurile păzite;
Atunci a apucat în botul său fierbinte
Gîtlejul celui mai îndrăzneţ din cîini,

Şi n-a vrut să-şi desfacă cleştele de fier,
În ciuda focurilor noastre, care-i treceau prin carne
Şi a cuţitelor ascuţite ca săbiile, care
Se-ncrucişau aruncate în măruntaiele sale,
Pînă-n clipa din urmă, cînd, cîinele sugrumat,
Mort de mult în faţa lui, i s-a rostogolit la picioare.
Lupul îl lăsă, apoi ne priveşte,
Cuţitele îi sînt în coaste pînă la prăsele,
Şi-l ţintuiesc la pămînt, tot, o baie de sînge;
Puştile-l înconjurau în straniu semicerc.
El ne priveşte încă, apoi se-ntinde iar,
Lingîndu-şi sîngele care i-a curs pe bot
Şi fără-a dori să ştie cum s-a prăpădit,
Reînchizîndu-şi ochii mari, muri fără un strigăt.
Vai! Am stat şi m-am gîndit, în ciuda acestui măreţ nume de oameni,
Ce ruşine mi-e de noi, nebuni ce sîntem!
Voi ştiţi, sublime animale,
Cum trebuie să laşi viaţa, şi tot ce-i rău în ea.
De se consideră ce-a fost şi ce se lasă pe pămînt,
Numai tăcerea-i mare. Tot restu-i slăbiciune.
Ah! Te-am înţeles prea bine, sălbatic călător.
Ultima la privire a fost ca un fior.
Spunea: De-ţi stă-n putinţă, fă-ţi sufletul s-ajungă
Rămas sîrguincios şi gînditor,
Pîn' la acest-nalt grad de stoică mîndrie
Unde eu sînt de la-nceput, că sînt născut în codru.
A geme, a te plînge e tot atît de laş.
Du-ţi îndrăzneţ, la capăt, misiunea grea şi lungă
Pe drumul unde soarta a vrut ca să te cheme,
După care, ca mine, să suferi şi să mori,
Fără să plîngi ca laşul.

Traducere liberă de

Popa Lucian

anul al II-lea S

Te chem spre eternitate

Traducere liberă după „An Invite to Eternity“
de John Clare

Vrei să vii cu mine, dulce fecioară,
Spune-mi, ai vrea să vii cu mine
Prin adîncurile de umbră ale văii
Unde-ntunericul nopții e unicul stăpîn?
Poteca-și lasă de mult în urmă firul,
Iar soarele uita-va de e zi.
Nici viață, nici lumină acolo n-om găsi;
Spune-mi, vrei oare să mai mergi?

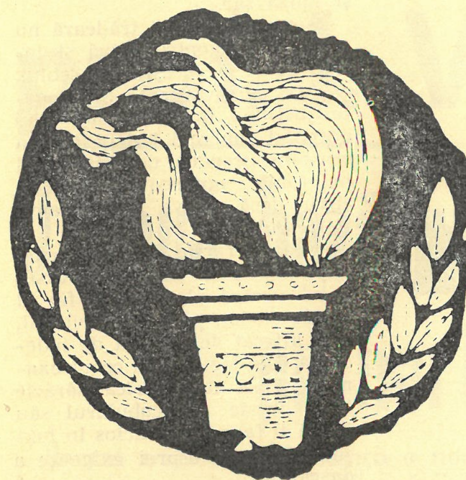
Acolo stînci de granit se vor rostogoli-n șuvoaie
Peste cîmpiile ce-or undi ca valuri de ocean,
Și viața se va stinge ca vise spulberate,
Iar munți în peșteri negre se vor întuneca;
Ai vrea ca împreună să mergem în astă viață-a morții?

Spune, fecioară, vrei să vii cu mine,
Să trăim în această stranie moarte a vieții,
Să trăim în moarte și să fim aceiași,
Să fim și să nu fim?...
În lumea în care vom mai putea vedea
Lucrurile murind ca umbrele,
Iar cerul învăluindu-se de sus, de jos, de pretutindeni?

Vrei să pătrunzi în această împărțire a umbrelor
Privind, fără să cunoști pe nimeni?
Muri-vor sufletul și gîndul,
Iar ieri și azi totuna ne vor fi;

Spune, putea-vei tu trăi
Unindu-ți ființa cu neființa?
Atunci... de mine de apropie;
Uniți vom fi întru eternitate!

prof. Dumitru Mateescu

Chemare pentru lectură

Examenele de bacalaureat îi dau profesorului de literatură română posibilitatea de a efectua, de la o sesiune la alta, o colecție de erori și manifestări reprobabile ale candidaților, care, oricît am încerca să nu le considerăm alarmante, sînt grăitoare pentru profilul moral al elevului actual.

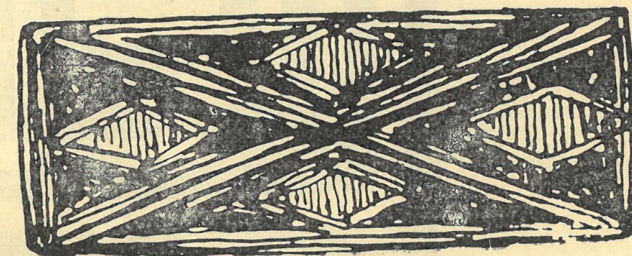
Asigurăm că se află departe de noi intenția de a umbri prestigiul pe care și l-a cîștigat tineretul școlar prin rezultatele strălucite pe care le-a obținut cu ocazia diferitelor concursuri, dar nu putem ignora reversul medaliei și ne mărturisim regretul că sînt și motive de îngrijorare, a căror existență este tot așa de certă ca și succesele.

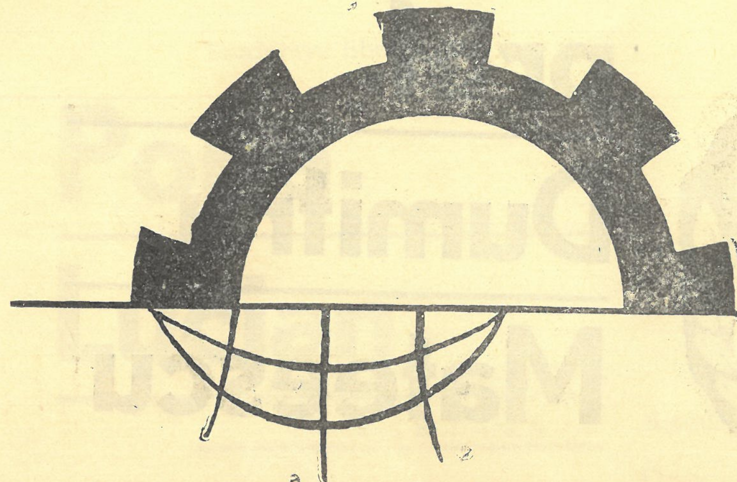
Încercînd să privim prin această prismă lucrurile pornim de la o constatare pe care o facem cînd luăm legătura cu familia elevului. Sînt părinți care nu-și explică sub nici o formă faptul că fiul lor, pe care îl știu foarte locvace, are totuși note mici la limba maternă Într-adevăr, dacă-ți propui să faci observații care să aibă ca scop numai măsurarea debitului verbal al acestor elevi, în împrejurări cu totul străine de lecție și mai ales în absența profesorului (bunăoară pe un șantier al tineretului în timpul unei vacanțe de vară), descoperi „calități“ senzaționale în legătură cu volubilitatea lor. Ceea ce deranjează însă, este faptul că, în asemenea momente, asiști la o rostire cu nimic școlaristic în ea.

Sîntem totuși convinși că exprimarea argotică este firească în lumea elevilor, fiind o consecință pe plan verbal a unui regim de disciplină suportat cu oarecare dificultate, dar te indignează frecvența exagerată în grai a unor grefe de vorbire receptate cel mai adesea în tribuna stadionului ca: „gagiul“, „n-am treabă“, „i-am făcut fenta“, „a dato-n bară“, etc. (Spunînd acestea mărturisim că nutrim deosebită considerație față de munca depusă de bazele sportive, care are menirea să creeze condiția necesară unei minți sănătoase).

În asemenea împrejurări te întrebi dacă n-ar fi mai firești mai corespunzătoare cu mediul școlar discuții științifice legate de curiozități geografice cum ar fi lacurile de acizi din craterele unor vulcani stinși din insula Iava, pădurile de portocali din Andaluzia, dacă n-ar prezenta mai mult interes problema obsesiilor lui Raskolnicov și faptul că prin înfățișarea sa contestă teoria lombroziană privitoare la criminal. Considerăm că ar fi mai normal ca în loc de afirmații argotice care au menirea să sublinieze caracterul derizoriu al unei realizări să fie folosit echivalentul „eh, parcă a dezlegat nodul gordian!“

Să fim înțeleși: nu pretin-

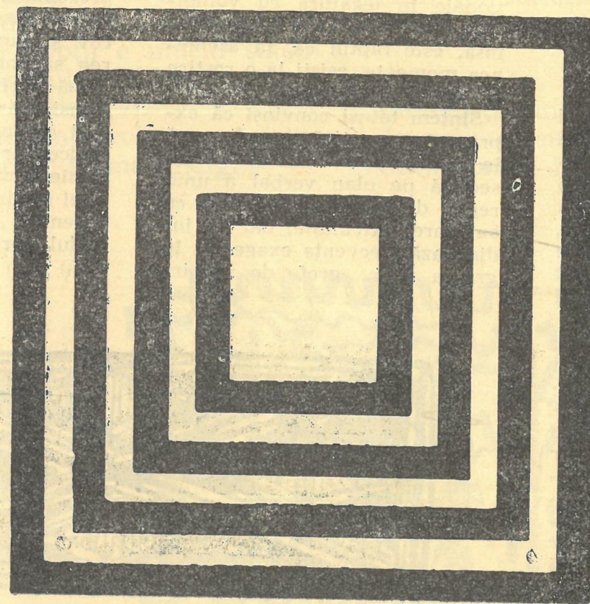
dem absurditatea de a recomanda un tineret posac, îmbătrînit înainte de vreme, pentru că este în general cunoscut că tînărul nu poate privi viaţa cu aceeaşi doză de seriozitate ca şi omul matur. Dacă inundaţiile din primăvara acestui an au îndurerat întreaga populaţie a ţării noastre, manifestarea durerii diferă de la caz la caz, de la o generaţie la alta. E în firea adolescentului să uite mai repede şi tot aşa să se entuziasmeze, să treacă la fapte. Tineretului îi este caracteristică gluma, tendinţa spre ceea ce produce voioşie şi a încerca să-l schimbi înseamnă a lupta împotriva firii.

Ne întrebăm totuşi dacă gluma nu poate fi convertită, dacă glumind reuşim totuşi să cultivăm tineretul. Sugestivă în acest caz este o informaţie cu privire la biografia lui Camil Petrescu din care aflăm că în cadrul cenaclului literar şcolar, în faţa scuzei unui coleg care spunea că „muza sa se află încă în faşă“ viitorul scriitor afirmase : „colegul nostru e convins că i s-a născut într-adevăr şi muza sa“.

Asemenea replici trădează nu numai inteligenţa nativă şi talent ci şi o lectură deosebită, asiduă, persevereentă care poate justifica într-un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat un om bine pregătit, un intelectual în toată puterea cuvîntului, chiar dacă nu va fi un Camil Petrescu.

Dacă lucrurile stau aşa cum explicăm mai sus, dacă arsenalul verbal al elevului fie el cît de variat, plastic şi original, este alterat de o tentă de indecenţă este logic ca în cazul examinării să dovedească sărăcie în expresie. Vocabularul său inutil îl face neputincios în faţa justificatei şi asprei exigenţe a dascălului.

Pus, de pildă, să vorbească despre romanul lui Rebreanu va afirma că „Nadina este neserioasă deoarece are relaţii neprincipiale cu bărbaţii“. Elevul recurge de data aceasta la un limbaj intelectualizat numai în parte, semilivresc format în şedinţele de U.T.C., dedesubtul căruia transpare lipsa unei lecturi serioase şi lipsa obişnuinţei cu materialul de critică literară, dovedind că manualul şcolar este numai un ghid nu şi obiectul exclusiv al lecturii elevului din liceul de cultură generală.

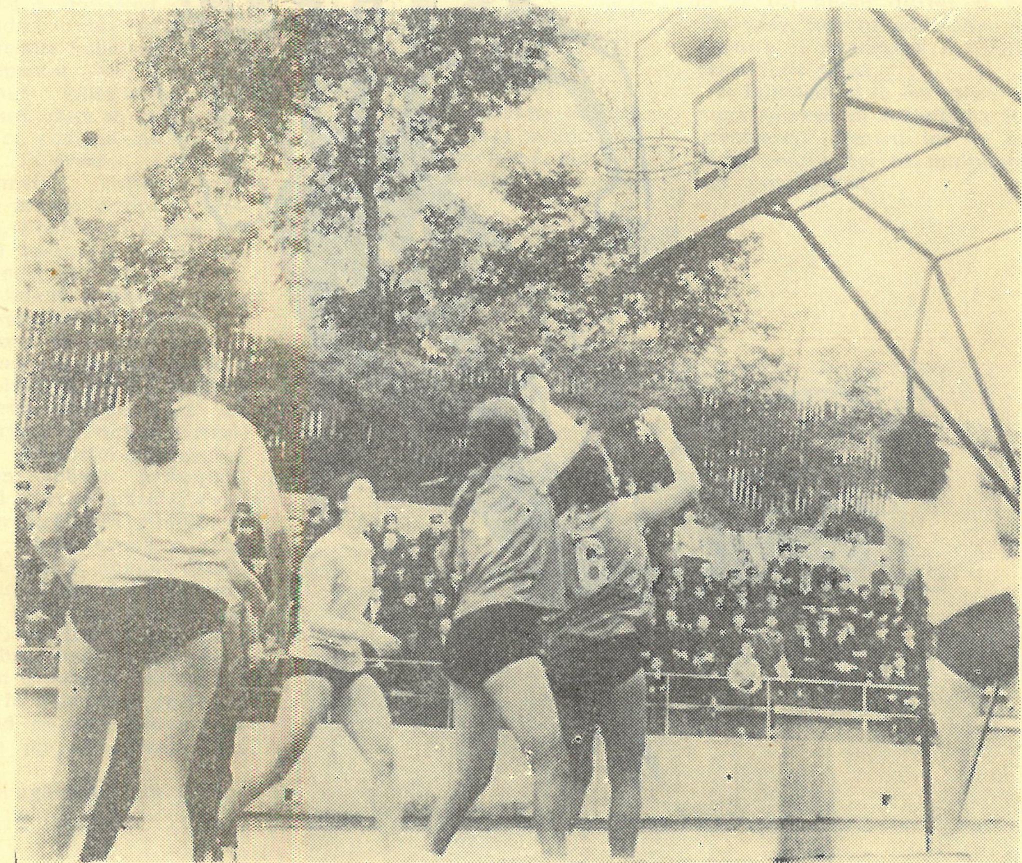

prof. I. Vorovenci

O nouă bază sportivă pe harta municipiului Piteşti

Recent s-a dat în folosinţă o nouă bază în aer liber, necesară desfăşurării în bune condiţii a activităţii sportive a celor aproximativ 1 500 de elevi ai liceului nostru.

Acest obiectiv, realizat cu sprijinul organelor de partid şi de stat precum şi al drecţiunii liceului şi prin contribuţia elevilor noştri, care au răspuns cu entuziasm efectuînd numeroase ore de muncă patriotică, este înzestrat cu un teren de handbal, cu unul de baschet, două de volei, unul de tenis de cîmp cu o pistă de atletism circulară cu lungimea de peste 200 de m, cu 4 sectoare de sărituri şi două de aruncări şi are şi o tribună de 1 000 de locuri. Inaugurarea lui a avut loc odată cu începerea sezonului competiţional oficial la nivelul republican concretizată în cazul nostru prin următoarele manifestări: baschet băieţi, baschet fete, fotbal băieţi,

demonstrații de gimnastică și atletism efectuate de elevii liceului. Convingerea noastră cu privire la atașamentul elevilor față de mișcarea sportivă și față de practicarea exercițiului fizic rezultă din faptul că la aceste întreceri au participat mulți elevi în mod direct, iar alții au venit aici pentru a încuraja frenetic și disciplinat echipele care își disputau întîietatea. Ne bucurăm astăzi de faptul că rezultatele obținute în cadrul olmpiadelor de literatură matematică, fizică și chimie sînt dublate de succesele sportive ale echipelor reprezentative care au creat o adevărată tradiție în ocuparea primelor locuri pe plan local și național, completînd loturile naționale cu elemente de valoare națională și mondială. Cităm în acest sens performanțele atinse de Cornel Corbu, campion și recordmen național la triplu salt, Ionaci Cezar și Zigril Georgel, componenți ai loturilor naționale de baschet respectiv la seniori și juniori.

Odată cu terminarea instalației pentru nocturnă, care dă posibilitatea efectuării antrenamentelor și întrecerilor și după orele de curs, se cere ca organizația UTC sprijinită nemijlocit de profesorii de educație fizică să organizeze periodic astfel de activități, ca într-un timp relativ scurt să cîștigăm ceea ce am pierdut în anii trecuți datorită lipsei acestui deziderat.

Cu o bază sportivă model, exploatată la maximum de elevii noștri, să facem totul ca exercițiul fizic să devină o necesitate vitală, introducîndu-l în programul zilnic al fiecărui elev pentru a justifica dictonul „o minte sănătoasă într-un corp sănătos".

Pally Mircea

anul al IV-lea S

Cronica muzicală

Stimați prieteni, am intitulat acest articol astfel, deoarece doresc să vă fac cunoștință cu o „veche" prietenă și anume formația de muzică ușoară „Mavicris".

Membrii ei fac parte din clasa a XII-a S, dovedind și intărind o idee, care afirmă că munca trebuie îmbinată într-un mod armonios cu distracția. Dar odihna băieților se face prin muncă. Deci să facem cunoștință cu componenții ei :

Marian Pojoreanu, conducătorul formației, chitară solo. După un asiduu studiu al chitarei bas, fiind unul dintre cei mai buni basiști ai municipiului, a trecut la chitara solo. Este un talent autentic ; posedînd o voce caldă, susține vocea a doua la multe melodii. Este și un compozitor în formare. Colegii îl strigă „Pongo".

Grigorescu Cristian are un rol important în cadrul formației. Este chitaristul-armonist și unul din soliștii principali. Stăpînind o voce plăcută, contribuie la încălzirea atmosferei și aduce întotdeauna o notă personală. Noi îl numim Cristi.

Diaconu Mihai, basistul nostru, este la fel de simpatic ca și ceilalți, deși pare a fi un personaj sobru, mult prea sobru. Vivi, cum îl numim, are un rol deosebit în aranjarea melodiilor, știind că fără bas o formație de pur stil „beat" este ștearsă.

Cel mai „gălăgios" om al formației este bateristul ei, Butaru Gheorghe, care deși mai mic ca vîrstă, se integrează perfect în ansamblul formației.

Formația „Mavicris", care pînă de curînd s-a numit „Corsarii", are un repertoriu bogat, incluzînd piese românești, dar în primul rînd melodii aparținînd celor mai renumite formații „beat" din lume.

Anul trecut, formația a obținut locul I la faza municipală cît și la cea județeană, dar datorită unor greutăți de ordin financiar ea nu a putut participa la faza interzonală.

În acest an, pregătindu-se cu aceeași seriozitate și același entuziasm, formația a participat cu succes la „Festivalul primăverii" care a constituit un test în vederea participării la fazele superioare.

Susținînd un recital în prezența Ansamblului coral al liceului „Mihai Viteazul" din București, laureat pe țară, membrii acestuia au fost pur și simplu entuziasmați, invitînd membrii formației la București pentru a da cîteva spectacole.

Ca o încununare a succeselor de pînă acum este includerea formației în Ansamblul artistic al elevilor din municipiu. Deși lipsiți de îndrumarea unui cadru specializat, dînd dovadă de seriozitate și ambiție, băieții se pregătesc continuu, făcînd tot posibilul pentru a apăra cu cinste renumele și tradițiile „bătrînului" dar veșnic tînărului liceu.

Stimați colegi, am scris acest mic articol pentru a aduce un omagiu, un gram de recunoștință, acestor băieți care de multe ori ne-au distrat și ne distrează, care ne aduc clipe de bucurie și reculegere în multe ceasuri de tihnă.

Îi felicităm și le dorim noi și mari succese în activitatea lor creatoare. Pentru tot ce ați făcut pentru noi vă mulțumim din toată inima.

Tineri prozatori

Bărbulescu Constantin

anul al III-lea A

Olteneşte

Am sărit din tren cînd acesta-şi încetina mersul la intrarea pe pod. „Mai bine trei kilometri de-aici pînă-n sat decît cinci de la gară, îmi spuneam în timp ce-mi croiam cale printre bălării, căutînd s-ajung la drum.

M-am aşezat pe o piatră kilometrică şi, cu răbdare, timp de un sfert de ceas, m-am descotorisit de orice mărturie de dragoste a scaieţilor.

Stăteam cuminte aşteptîndu-mi rîndul la mult solicitata zeiţă Fortuna. Curînd mi se înfăţişă în trap mărunt o căruţă. Ei bine, aflaţi că nici nu m-am uitat la ea! Parcă o viaţă m-aş fi fîţîit numai în limuzine.

O mîniasem pe bătrîna zeiţă oarbă, şi iată-mă singur cuc pe marginea unui drum pe care ar fi crescut bălării dacă n-ar fi trecut din cînd în cînd cîte o căruţă.

Şi uite-aşa s-au scurs două ore, fără să-mi treacă prin cap că-n timpul ăsta aş fi putut face drumul pînă-n sat într-un singur picior. Nu m-am putut gîndi la asta. Am avut însă vreme să număr plopii de pe marginea drumului, slavă domnului nu puţini, am avut timp să mă-ntreb prosteşte cum se poate ca nişte prăpădiţi de plopi să sfideze insistenţele unui Eminescu, ieşind la număr patru sute patru, am putut afla, în sfîrşit, după şaisprezece ani de viaţă, că un cuc îşi repetă agasantul semnal la intervale de trei secunde, şi am mai avut vreme să aflu multe astfel de lucruri interesante şi folositoare.

Şi iată, după scurgerea acestui interval de observare liberă şi meditaţie filozofică asupra naturii, iată că-şi face apariţia o pereche de vajnici boi ce s-au aventurat să tragă o rablă scîrţîitoare, ale cărei roţi, animate de o aprigă dorinţă de libertate, se zbăteau vehement în osii.

Apariţia acestui şovăitor vehicul m-a entuziasmat ca o arătare mitologică. Am dat năvală, apoi am dat „bună ziua" şi în cele din urmă am dat cu gura. Gîfîind, după atîta dărnicie, m-am adresat într-un tîrziu concret moşului ce pînă atunci mă privise ca pe un scăpat de la Mărcuţa:

— Tataie, ia-mă şi pe mine pînă-n sat!

Moşul mi-a măsurat din ochi gabaritul, a aruncat involuntar o privire spre roţi apoi spre boi şi în cele din urmă către babă, şi-mi răspunse favorabil, după ce cîntărise în prealabil rezultatul atîtor ample cercetări.

Şi iată-mă călătorind pudrat de praful drumului pe hainele mele şic, hurducat între doi saci cu porumb şi rezemat incomod de valiză.

Moşul cu pălăria-i spartă de fetru, cu nădragii zdrenţuiţi în dos şi cu cămaşa de culoare nedefinită îşi bălăbănea picioarele desculţe pe marginea carului şi din cînd în cînd corecta traiectoria boilor săi toropiţi de soare cu cîte un „hăis" sau „cea', după necesităţi.

Eu, în lipsă de altceva mai bun, mă gîndeam că dacă mi-ar urla în urechi tot universul „hăis" şi dacă m-ar bate pîn-or obosi, eu mor şi tot nu ştiu încotro s-o iau.

Şi uite-aşa, tăcuţi şi toropiţi de căldură, mergeam pe drumul prăfuit, eu înghesuit în car, moşul spînzurat pe margine şi baba lipăind mărunt pe alături cu cobiliţa la spinare.

— Şi zi te făcuşi mare, bă! zise moşul de sub borurile-i unsuroase.

— Mă făcui, zic eu cu o faţă perplexă de om tîmpit.

— Mă-ta ce face ?

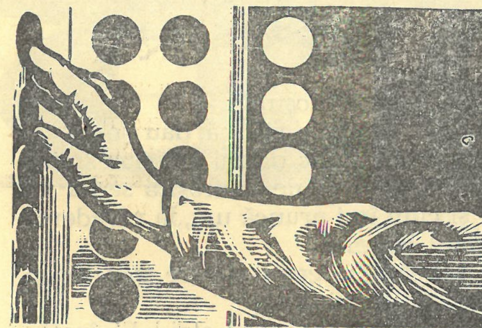
— Bine, tataie, răspund eu, gîndindu-mă cu stupefacţie că am în faţă vreun geniu al memoriei.

— Şi mai venişi şi tu pe la noi, ha ?

— Venii, tataie, zic eu ca să nu tac.

Moşul a tăcut. Tac şi eu... Începuse să-mi placă să stau de vorbă cu oltenii veritabili, înghiţind praf autentic, nu surogat, şi mai ales începuse să-mi placă să vorbesc asemenea lor.

Dar nu-i nici o pagubă, aici toţi şi toate îţi vorbesc la perfectul simplu; moşul, şi precis că şi baba lui dac-ar fi deschis gura, carul scîrţîind ascuţit şi scurt, evident tot la perfectul simplu, cobiliţa balansîndu-se şi laptele-n butii tot la perfectul simplu clipoceşte. Toate scot sunete scurte, şugubeţe.

Moşul, cuprins subit de o hemoragie verbală, rupe iar tăcerea, probabil de frica somnului;

— Da tac-tu' ce mai face, bă?

— Tot bine, tataie. Şi din nou îmi revine-n minte obsedanta întrebare: „De unde dracu' mă ştie ăsta pe mine şi tot neamul !?".

Era a patra sau a cincea oară cînd veneam în sat, şi prima oară cînd veneam singur. Şi de fiecare dată a trebuit să reînoiesc cunoştinţele, căci amicii mei de-o vară mă şi uitau după trei sau patru ani...

Şi iar tăcere. Ciocîrlia prinde un moment prielnic şi-i trage un tril scurt ca din ţambal, tot la perfectul simplu.

Subit, memoria, care pînă atunci nu mă mai recunoştea ca proprietar, îmi vine în ajutor: „Na, să ştii că-i moş Drîngă !" Acum patru ani moşul ăsta avusese nopţi albe din cauza mea. Era paznic la vie şi-i făcusem capul mare. Precis nu m-a recunoscut, altfel nici nu mă lua-n car.

Da de ce nu ?... Ce, cu nepoată-sa a stat supărat patru ani de zile ?... Cu văru-meu n-a mai vorbit de-atunci! Că, vorba aia, nu era drăcie unde să fiu eu fără ei, sau ei fără mine.

Deci s-ar putea să mă fi recunoscut...

Ei aş !... Să mă recunoască şi să nu-mi dea vreo două scatoalce măcar aşa, ca vechi cunoştinţe?...

Aşadar nu m-a recunoscut... Foarte bine. Ei, lasă că află el mai tîrziu ce poamă de om a adus în car. Deocamdată, totul e în regulă...

Bărbulescu Constantin

anul al III-lea A

Tineri prozatori

Olteneşte

Am sărit din tren cînd acesta-şi încetina mersul la intrarea pe pod. „Mai bine trei kilometri de-aici pînă-n sat decît cinci de la gară, îmi spuneam în timp ce-mi croiam cale printre bălării, căutînd s-ajung la drum.

M-am aşezat pe o piatră kilometrică şi, cu răbdare, timp de un sfert de ceas, m-am descotorisit de orice mărturie de dragoste a scaieţilor.

Stăteam cuminte aşteptîndu-mi rîndul la mult solicitata zeiţă Fortuna. Curînd mi se înfăţişă în trap mărunt o căruţă. Ei bine, aflaţi că nici nu m-am uitat la ea! Parcă o viaţă m-aş fi fîţîit numai în limuzine.

O mîniasem pe bătrîna zeiţă oarbă, şi iată-mă singur cuc pe marginea unui drum pe care ar fi crescut bălării dacă n-ar fi trecut din cînd în cînd cîte o căruţă.

Şi uite-aşa s-au scurs două ore, fără să-mi treacă prin cap că-n timpul ăsta aş fi putut face drumul pînă-n sat într-un singur picior. Nu m-am putut gîndi la asta. Am avut însă vreme să număr plopii de pe marginea drumului, slavă domnului nu puţini, am avut timp să mă-ntreb prosteşte cum se poate ca nişte prăpădiţi de plopi să sfideze insistenţele unui Eminescu, ieşind la număr patru sute patru, am putut afla, în sfîrşit, după şaisprezece ani de viaţă, că un cuc îşi repetă agasantul semnal la intervale de trei secunde, şi am mai avut vreme să aflu multe astfel de lucruri interesante şi folositoare.

Şi iată, după scurgerea acestui interval de observare liberă şi meditaţie filozofică asupra naturii, iată că-şi face apariţia o pereche de vajnici boi ce s-au aventurat să tragă o rablă scîrţîitoare, ale cărei roţi, animate de o aprigă dorinţă de libertate, se zbăteau vehement în osii.

Apariţia acestui şovăitor vehicul m-a entuziasmat ca o arătare mitologică. Am dat năvală, apoi am dat „bună ziua" şi în cele din urmă am dat cu gura. Gîfîind, după atîta dărnicie, m-am adresat într-un tîrziu concret moşului ce pînă atunci mă privise ca pe un scăpat de la Mărcuţa:

— Tataie, ia-mă şi pe mine pînă-n sat!

Moşul mi-a măsurat din ochi gabaritul, a aruncat involuntar o privire spre roţi apoi spre boi şi în cele din urmă către babă, şi-mi răspunse favorabil, după ce cîntărise în prealabil rezultatul atitor ample cercetări.

Şi iată-mă călătorind pudrat de praful drumului pe hainele mele şic, hurducat între doi saci cu porumb şi rezemat incomod de valiză.

Moşul cu pălăria-i spartă de fetru, cu nădragii zdrenţuiţi în dos şi cu cămaşa de culoare nedefinită îşi bălăbănea picioarele desculţe pe marginea carului şi din cînd în cînd corecta traiectoria boilor săi toropiţi de soare cu cîte un „hăis" sau „cea", după necesităţi.

Eu, în lipsă de altceva mai bun, mă gîndeam că dacă mi-ar urla în urechi tot universul „hăis" şi dacă m-ar bate pîn-or obosi, eu mor şi tot nu ştiu încotro s-o iau.

Şi uite-aşa, tăcuţi şi toropiţi de căldură. mergeam pe drumul prăfuit, eu înghesuit în car, moşul spînzurat pe margine şi baba lipăind mărunt pe alături cu cobiliţa la spinare.

— Şi zi te făcuşi mare, bă! zise moşul de sub borurile-i unsuroase.

— Mă făcui, zic eu cu o faţă perplexă de om tîmpit.

— Mă-ta ce face?

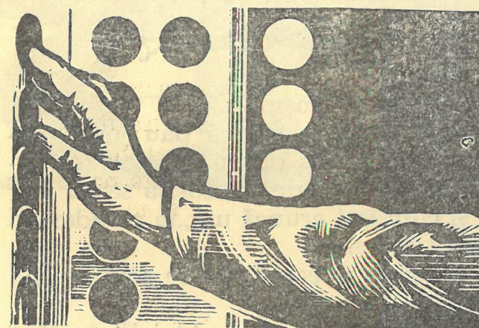
— Bine, tataie, răspund eu, gîndindu-mă cu stupefacţie că am în faţă vreun geniu al memoriei.

— Şi mai veniși şi tu pe la noi, ha?

— Venii, tataie, zic eu ca să nu tac.

Moşul a tăcut. Tac şi eu... Începuse să-mi placă să stau de vorbă cu oltenii veritabili, înghiţind praf autentic, nu surogat, şi mai ales începuse să-mi placă să vorbesc asemenea lor.

Dar nu-i nici o pagubă, aici toţi şi toate îţi vorbesc la perfectul simplu; moşul, şi precis că şi baba lui dac-ar fi deschis gura, carul scîrţîind ascuţit şi scurt, evident tot la perfectul simplu, cobiliţa balansîndu-se şi laptele-n butii tot la perfectul simplu clipoceşte. Toate scot sunete scurte, şugubeţe.

Moşul, cuprins subit de o hemoragie verbală, rupe iar tăcerea, probabil de frica somnului;

— Da tac-tu' ce mai face, bă?

— Tot bine, tataie. Şi din nou îmi revine-n minte obsedanta întrebare: „De unde dracu' mă ştie ăsta pe mine şi tot neamul!?".

Era a patra sau a cincea oară cînd veneam în sat, şi prima oară cînd veneam singur. Şi de fiecare dată a trebuit să reînoiesc cunoştinţele, căci amicii mei de-o vară mă şi uitau după trei sau patru ani...

Şi iar tăcere. Ciocîrlia prinde un moment prielnic şi-i trage un tril scurt ca din ţambal, tot la perfectul simplu.

Subit, memoria, care pînă atunci nu mă mai recunoştea ca proprietar, îmi vine în ajutor: „Na, să ştii că-i moş Drîngă!" Acum patru ani moşul ăsta avusese nopţi albe din cauza mea. Era paznic la vie şi-i făcusem capul mare. Precis nu m-a recunoscut, altfel nici nu mă lua-n car.

Da de ce nu?... Ce, cu nepoată-sa a stat supărat patru ani de zile?... Cu văru-meu n-a mai vorbit de-atunci! Că, vorba aia, nu era drăcie unde să fiu eu fără ei, sau ei fără mine.

Deci s-ar putea să mă fi recunoscut...

Ei aş!... Să mă recunoască şi să nu-mi dea vreo două scatoalce măcar aşa, ca vechi cunoştinţe?...

Aşadar nu m-a recunoscut... Foarte bine. Ei, lasă că află el mai tîrziu ce poamă de om a adus în car. Deocamdată, totul e în regulă...

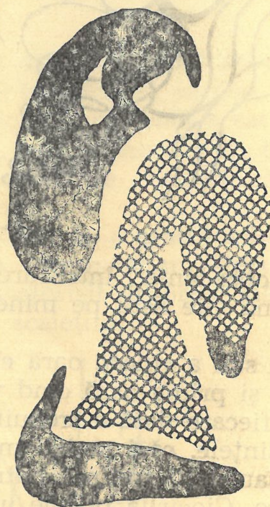
Ei drăcie !... Să vezi că blonda aia din colţ e Irina... Hait, ţin-te drace că te-ai ars!

Moşul nu m-a recunoscut că de-atunci s-a mai remolit, dar fata asta după ce că are ochii a zece draci, mai poartă în cutiuţa cu farmece personale şi o gură slobodă, mamă, mamă!

Ne apropiam cu viteza-ntîi de colţul uliţei, unde avea să se hotărască dacă voi primi sau nu cîteva ciomege sau picioare undeva.

— Hei, diavol bălan, strigă moşul, urcă să te duc pîn-acasă! Da vezi că mai e un băiat acolo, să nu-i sai în cap !

— Nu te teme, tataie, zic eu, dîndu-mă

la o parte să-i fac loc.

Irina a sărit în car cu uşurinţa fetelor în pantaloni scurţi, şi după ce s-a aşezat confortabil îmi întinde mîna, poate din curiozitate, zicînd :

— Pe mine mă cheamă Irina.

Eu îi răspund foarte serios şi fără vreo şovăire:

— Pe mine nu.

A căscat nişte ochi cît o monedă de-un leu, şi zise cu rîsul gîlgîind în gît:

— Te pomeneşti că s-a rătăcit domnul Nichi pe la noi !...

Cu aceeaşi faţă impasibilă, chinuită pe dedesupt de hohote reţinute, îi răspund lapidar :

— Mă pomenesc.

Nea Drîngă, hurducat, prăfuit, asurzit de scîrţîit, n-a auzit nici numele meu, nici hohotul ce-a urmat, şi nici n-a surprins sărutul nostru de bun găsit.

Frumoasă a fost fata asta de cînd o ştiu, dar acum a-ntrecut orice măsură. Cu toate astea, atunci nu-mi doream decît să spun şi să rîd de bancuri. Poate pentru că nici ea nu făcea altceva.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o asigur că bunicu-său nu m-a recunoscut şi că nici n-o va face, dacă ea va fi în stare să suporte presiunea unui secret.

În acel moment, Moş Drîngă mai aruncă o „pastilă antisomn".

— Bă, parcă aveai şi fraţi ?!

— O, a şi ajuns la fraţi, şopti Irina, păi să ştii că nu mai are mult. În curînd te întreabă şi al cui eşti.

— Am, tataie, zic eu abia ţinîndu-mi rîsul, am şi încă doi.

— Asta face parte din tactica de derutare a inamicului, zise fata sigură că de fapt am numai unul.

— Eşti în urmă cu un secol de ceea ce priveşte transporturile şi telecomunicaţiile, bălano ! zic eu cu un aer superior. Încă n-ai aflat să de cîtva timp mai am o soră?! Dacă n-ai ştiut, trebuia măcar să-ţi închipui, ne ştii doar un neam vesel şi dornic de schimbare.

— Halal de noi, bă, frate-meu! zise ea dîndu-mi un cot. Află dar, băiete, că eu sînt şi mai pricopsită ca tine; am doi fraţi gemeni.

Norocul meu că nu mai aveam de unde să cad. Fata asta a avut mereu guşa plină cu poante neprevăzute.

Am mai mers aşa un timp, şuşotind şi chicotind înfundat. Într-un tîrziu îmi şopti:

— Gargara şi fii solemn, că m-apropii de casă!

Apoi se adresă moşului:

— Tataie, opreşte să mă dau jos !

M-a apucat un rîs de mi s-a pus splina cînd am văzut-o cît de schifosită se dă jos din car şi cum îmi aruncă un „la revedere" din vîrful buzelor.

Cînd am ridicat capul dintre saci, eram în faţa casei unchiului.

— Hei, tataie, eu cobor aici ! Şi înşfăcîndu-mi valiza, mi-am făcut vînt din vîrful carului.

Văzîndu-mă unde intru, moşul se făcu verde şi strigă:

— Mă n-oi fi tu ăl mic a lu... .

— Ba eu sînt, Nea Drîngă!

— Tu mă!!! zise bătrînul căutînd ciomagul printre trenţe.

— Eu sînt, îi răspund, da fiindcă acum eşti nervos, am să-ţi dau amănunte într-o ediţie viitoare. Şi astea fiind zise, m-am retras strategic în spatele porţii, urmărit de-o scurtătură de lemn şi un potop de sfinţi zugrăviţi verbal de moşul enervat în cele mai stranii poziţii şi împrejurări.

Curînd s-a auzit scîrţîitul carului ce se îndepărta.

Am pornit uşor pe aleea umbrită de vie.

La ora asta nimeni nu era acasă, unchiu-meu la lucru, tanti-mea la cîmp, văr'meu...

Apropos. Titi trebuie să fie acasă; Începui să-l strig. Într-un tîrziu ieşi într-un nor de fulgi din hulubar. Dărui cerului doi porumbei şi apoi veni întins la mine.

— Ho, ho, lume nouă ! Ai nimerit la ţanc, bă. Taman se făcură lubeniţele, şi-i spuneam Irinei c-ar fi formidabil să...

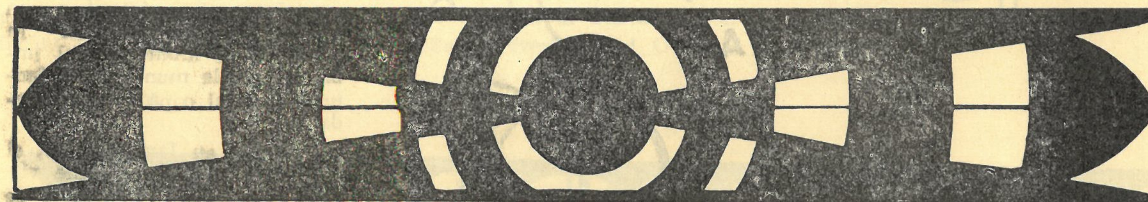
„Irina, hm, frumoasă fată" ! îmi spuneam în timp ce priveam cerul, florile, dar numai pe văru-meu nu-l ascultam.

El mă conducea spre casă, zicîndu-mi întruna :

— Hai, mă să te dezbraci! Aşa, şi cum îţi spuneam : se făcură bă...

Afară soarele asfinţea. Găinile, urcate într-un copac, dormitau. Eu ascultam cînd turuiala lui Titi, cînd broaştele din eleşteu.

Evident, şi ele orăcăiau tot la perfectul simplu...

Udrişteanu Bogdan

anul al IV-lea B

O zi la munte

Oltul, abia născut, lunecă domol sau ca un copil zburdalnic, şi dacă n-ai şti că muntele încearcă să-l oprească, l-ai privi ca pe un pîrîu oarecare, neputincios în faţa masivului de piatră şi l-ai uita.

Calea ferată străpunge muntele, el a rămas desigur în urmă, în suflet apare regretul despărţirii, muntele a învins. O dată cu ieşirea din tunel, soarele aduce reîntîlnirea; atunci, în pîrîrul neputincios vezi Oltul puternic, vijelios, victorios, şi gîndul îţi lunecă o dată cu apa spre cîmpie, spre Dunăre. Acum îl cunoşti, nu poate fi decît el, cel tînăr şi zgomotos, şerpuind peste piatră, nu poate fi decît el, cel mare şi puternic la cîmp.

Linia de smoală a căii ferate, străjuită de brazii — adevărate opaiţe verzi în bătaia soarelui — priveşte cu îngîmfarea pe care ţi-o dă înălţimea, ghirlanda căsuţelor plantate parcă de-o mînă nevăzută pe malul drept al Oltului.

Rivalitatea dintre munte şi apă continuă. titanul de piatră se opune cu îndîrjire, şi ochiul atent descoperă bucuria victoriei parţiale cînd apele ocolesc stînca.

Argintul sclipitor al Oltului, duritatea şi căldura muntelui, clinchetul alb al turmelor, opaiţele verzi pironite în munte, adierea rece a vîntului sub flacăra soarelui, pitorescul îţi sădesc în suflet sentimentul rămînerii. Ai vrea să te opreşti, să rămîni, să fii unul din oamenii acestor locuri.

Natura îţi derulează în faţa ochilor filmul clădit din piatră, apă, lemne în culori contrastante; simbolurile perfecţiunii omeneşti sînt uitate, splendoarea realităţii, măreţia acestei opere scrise de cel mai talentat, de cel mai vechi artist ce-a trăit vreodată te exaltă.

Locomotiva înaintează, muntele se deschide, ne primeşte printr-o poartă uriaşă. Sîntem solii oamenilor în împărăţia pietrei. Acum cerul pare mai mic, munţii se înalţă semeţi pare că frunţile lor înaintează pare că frunţile lor înaintează primejduind galbenul auriu al soarelui. Te simţi atît de mic în vecinătatea acestor coloşi, şi în inimă neputinţa e biruită de admiraţie.

Şi totuşi pădurea asediază muntele, brazii izvorăsc parcă din piatră, se nasc la sute de metri înăţime, îşi înfig cu tărie braţele de oţel în piatră şi mor tot aici şi o astfel de moarte nu poate fi decît jalnică.

Doar crestele cele mai îndrăzneţe sînt pleşuve, pentru că nimeni n-a ajuns niciodată atît de sus. E un fel de triumf al muntelui.

Ploaia e pe aceste locuri vraciul naturii, ropotul ei mîngîie crestele albe, picăturile ei nasc vuietul Oltului, recele ei scutură verdele brazilor. Apoi soarele revine, natura te cheamă schimbată la ea. Farmecul ei diafan împletit cu bucuria vieţii la munte tet atrag ca mrejele unei sîrme.

Dacă pictorul, poetul, sculptorul sau scriitorul ar trece prin aceste locuri, pînza ar naşte cel mai perfect colorit, versul ar fi un susur gingaş, lemnul sau piatra ar deveni ceară în mîna artistului, iar cuvîntul ar fi glasul grav al muntelui.

Mersul trenului te irită, monotonia pufăitului devine plictisitoare. Aştepţi cu nerăbdare gara, adevărata întîlnire cu muntele.

Tuşnadul te primeşte cu adierea răcoroasă a vîntuui, e un fel de salut al muntelui. În sfîrşit lîngă munte oraşul îmbracă poalele muntelui cu fantezie, lemnul capătă forme ciudate.

Poveştile au farmecul lor, şi totdeauna copilul adoarme visînd cetăţi cu turle aşezate pe colţuri de stîncă; Tuşnadul e o poveste adevărată, poate de aceea cel ce coboară din tren îşi aminteştet poveştile bunicii.

Muntele domină cu arhitectura sa neregulată, cu formele sale ciudate şi devine, cu cutezanţa liniilor verticale, cu acel tumult al sălbatecului, cu aceea măreţie a puterii. Ţi se desfăşoară în faţa ochilor; e sculptorul fără daltă, pictorul fără paletă, poetul fără pană, dar cel mai desăvîrşit artist. Nimeni nu ştie cînd s-a născut; l-au găsit toţi aici, luptîndu-se cu apa; oamenii s-au născut şi au murit la poalele lui. Oamenii de aici îl iubesc şi muntele îi ajută, îi primeşte pe cei îndrăzneţi pe culmile semeţe.

Ajuns lîngă munte, nu poţi rezista tentaţiei; el te cheamă spre vîrf, spre cer. E în această chemare glasul puternic pe care-l simţi în inimă mai tare ca vuietul mării răscolite de furtună.

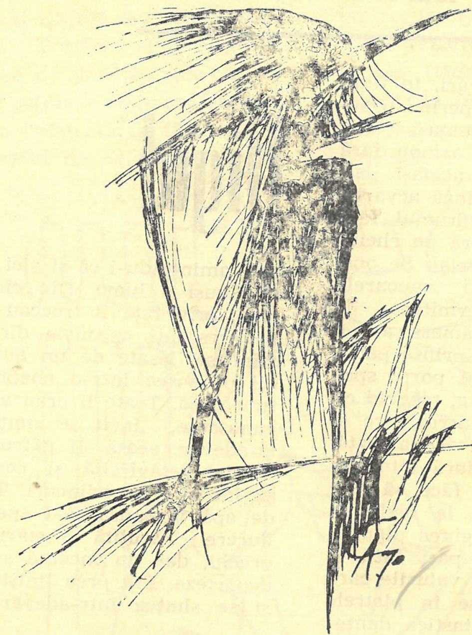
Părăseşti extazul, pentru că-n tine se naşte pasiunea izvorîtă parcă din piatră. Oare ce ascunde muntele în turla sa? Jos, piatra e verde, cenuşie. Bradul e solul pădurii, harpa prin care răsună acordurile vîntului. Poteca începe să unduie spre înălţimi. De-acum urcuşul. Stînca aruncă îndrăzneaţă săgeţi de granit, muntele se apără. Piatra e modelată straniu, frumosul sălbatecului te aţîţă, culoarea variază cu razele soarelui. Pădurea dispare, creîndu-ţi iluzia că n-a existat. O laşi în urmă, gîndul tău zboară spre culmi. Şi fiindcă veni vorba de zbor, doar şoimii privesc muntele de la înălţime, îi vezi rotindu-se pe pînza albastră pentru ca apoi să se prăbuşească pe stînci. Aici trăiesc cele mai curajoase păsări. Există aci un loc cu piatra arsă de soare pe care localnicii îl numesc „Cuibul şoimilor". Poteca înfruntă muntele, piatra înghite soarele, vîntul este evantaiul celor ce urcă. Apar crestele, iemnse bucăţi argintate din visteria muntelui. Le priveşte pentru ultima oară de jos; curînd vei fi lîngă ele. Popasul te odihneşte şi florile de stîncă te fac să te întrebi întotdeauna: Muntele e mai dur sau mai gingaş?

Eşti pe cel mai înalt vîrf, în suflet sentimentele inundă, biruie admiraţia, îi eşti recunoscător muntelui. Totul pare îndepărtat: oraşul, oamenii; Oltul e atît de neînsemnat; acum înţelegi zîmbetul celui mai semeţ vîrf. Acolo, jos, poalele muntelui şi-a clădit din cristalul apei o pitorească oglindă. În mijlocul lacului, omul a construit o stea, poate steaua acestor locuri minunate. Te laşi cuprins de liniştea profundă a acestui vrăjitor de piatră. Privirea soarbe cu lăcomie contururile pierdute în fumul depărtării. Timpul trece fuge, se apropie asifinţitul, trebuie să cobori.

Soarele părăseşte bolta, dragostea de munte îl învinge şi pe el, coboară încet, învelit într-un văl purpuriu; vîrful cel mai semeţ îl găzduieşte întîi, apoi trece la al doilea, la al treilea, priveşte palid Oltul şi se lasă înghiţit de inima muntelui.

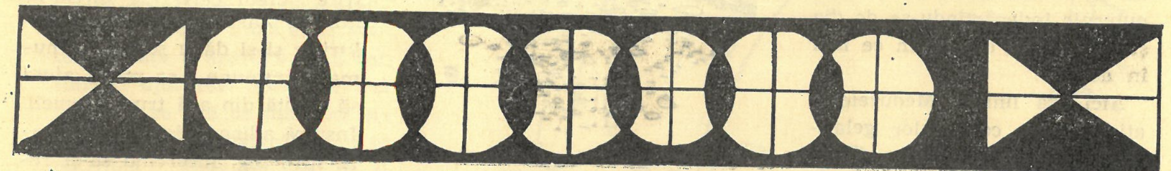
Cel ce crede că muntele a adormit se înşeală.

Muntele nu doarme niciodată, el veghează. Cel ce adoarme pierde priveliştea unei nopţi la munte: constelaţiile aşază briliante pe pînza nopţii, munţii sînt umbre gonite de vîntul răcoros şi zburdalnic, stelele sclipesc înşelător într-o glorie feerică, străjuind luna palidă şi rece ce s-a născut din adîncurile muntelui. Nu poţi decît să priveşti poezia policromă a nopţii...

Şuieratul locomotivei anunţă plecarea. Fereastra vagonului caută pentru ultima oară muntele ce rămîne în urmă, învăluit tot mai mult în ceaţă. A fost un vis? Nu. Simţi despărţirea făcîndu-şi tot mai mult loc. E ca desnădejdea iubirii sfîrşite, ca melancolia clipelor triste.

De-acum muntele apare nostalgic.

Zamfir Dumitru

Digul

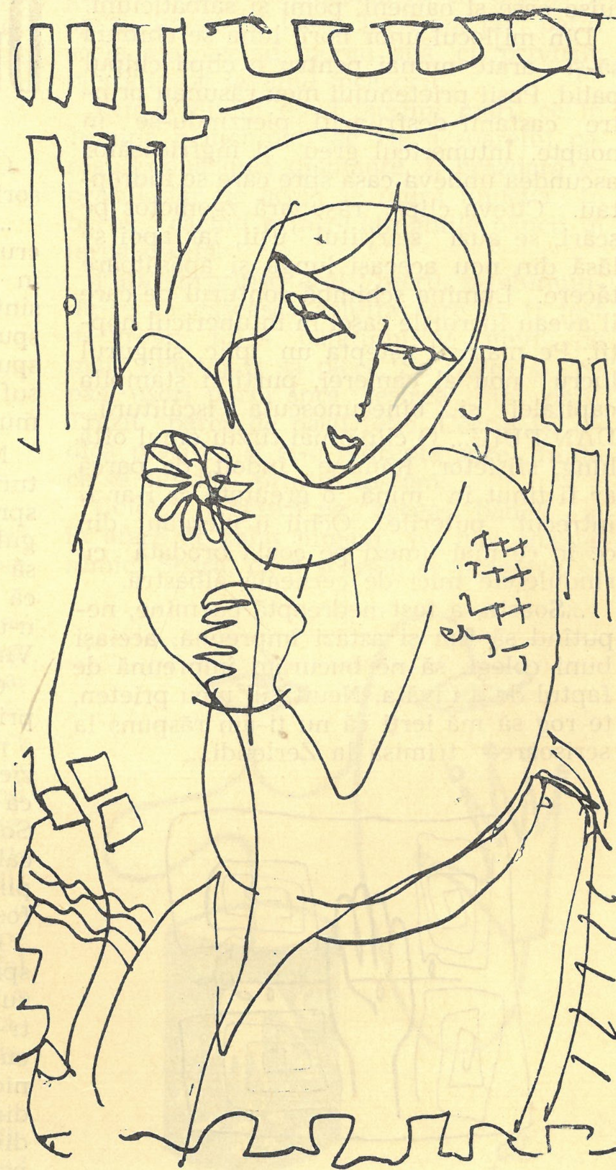
Mergea cu paşi rari, în timp ce prin minte i se perindau aspecte din zbuciumata-i viaţă. Trecu pe lîngă Cazinou fără să-l observe, cu aceiaşi paşi mecanici. Se opri lîngă acvariu, apoi îşi continuă drumul fără ţintă. Paşii îl duseră pe cheiurile portului comercial. Se opri din nou, privind vapoarele străfulgerate intermitent de lumina farului. Rămase aşa o vreme, apoi se desprinse parcă cu greu din loc şi porni spre plajă. Coborî pe dig, trăgînd cu putere în piept aerul tare şi sărat, care parcă-i dădea viaţă. Îl pătrunse o căldură interioară plăcută, care-l făcu să tresară şi să revină la realitate. Ajunsese la marginea digului, lîngă far. Cîţiva paşi încă şi s-ar fi prăbuşit în valurile care urlau spărgîndu-se în pietrele digului. Privi fantastica dantelărie de spumă, şi parcă-l trecu un fior. Se apropie de apă, oprindu-se chiar pe marginea digului ; îl cuprinse o plăcere deosebită cînd simţi stropii săraţi care îi inundau faţa la fiecare val. Abia acum simţi că trăieşte. Marea, imensa mare, îl chema cu toată gigantica-i forţă. Acea înspăimîntătoare masă de apă, capabilă să distrugă totul în furia ei, dar atît de frumoasă în zilele-i de acalmie. Se dezbrăcă fără să-şi dea seama. Pentru el nu mai exista nimic în afară de mare. Rămase o clipă în cumpănă, făcu un salt plutind cîteva clipe în aer şi dispăru în adîncurile fără fund. Marea mugea ca şi mai înainte, nepăsătoare parcă la tragedia ce-şi găsea sfîrşitul în adîncurile ei. Omul vîsli puternic îndepărtîndu-se de dig şi pătrunzînd din ce în ce mai în adînc.

Aici era linişte. Meduzele îl atingeau cu corpul lor gelatinos, amintindu-i că şi aici există totuşi o lume. Din cînd în cînd, prin faţă îi treceau peşti fosforescenţi ca nişte dîre luminoase, lăsate de un automobil pe şosea într-o noapte întunecoasă. Toate îi erau atît de cunoscute, încît se simţi, într-adevăr, acasă. Îl pătrunse o linişte desăvîrşită şi continuă să înoate spre adîncuri. Tonele de apă începură să-l apese. O durere ascuţită îi stăruia în urechi, dar nu încercă s-o îndepărteze. Era prea linişte aici, şi se simţea într-adevăr bine.

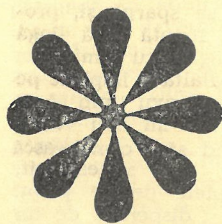
Inima începu să-i bată cu putere, accelerîndu-şi din ce în ce bătăile. Nu mai avea aer. Simţi nevoia să respire, dar îşi încleştă fălcile, continuînd să pătrundă în adîncuri. Durerea din urechi devenise insuportabilă. Îşi dădu seama că dacă mai continuă, i se vor sparge timpanele. Duse mîna la nas şi-şi îndepărtă durerea. Îl cuprinse o nouă linişte, acum cînd din nou nu mai auzea nimic. Trupul începea să-i amorţească. Simţea o dorinţă din ce în ce mai mare de a reveni la suprafaţă, de a respira din nou aerul curat şi dătător de viaţă. Îşi încordă voinţa la maximum şi începu să înoate din ce în ce mai puternic. Frigul începu să-l pătrundă. Deodată îl prinse un cîrcel la umărul stîng. „Proastă circulaţie“ îl străfulgeră un gînd. Se răsuci şi se muşcă sălbatic de mînă. Simţi o durere acută şi un gust sărat în gură. Nu-şi mai dădea seama dacă este apă sau sînge. Cîrcelul dispăru. Cîteva momente încă şi-şi va pierde cunoştinţa. Deodată se izbi cu faţa de ceva moale, mătăsos. Apucă corpul cu mîinile şi recunoscu în el un trup omenesc. Se cutremură. Avu intenţia să-l ocolească, pentru a mai înainta cîţiva metri ; puţin, doar atît cît să-şi piardă cunoştinţa, dar mîna i se încurcă în părul lung al înecatei. Şi atunci, într-o fracţiune de secundă, îşi schimbă hotărîrea.

Strînse bine pumnul în părul cu unduiri de şarpe şi începu să înoate spre suprafaţă, cu disperarea morţii. Pe măsură ce înainta simţea o uşurare pe piept. Mintea îi lucra cu febrilitate, încercînd să-şi amintească unde era cel mai apropiat spital. Involuntar, gura i se deschise şi înghiţi apă. Strînse dinţii nebuneşte, încercînd să reziste. Îşi dădu seama că a ajuns la capătul puterilor. Făcu o sforţare supraomenească şi deodată în urechi îi pătrunse freamătul valurilor. Ajunsese. O ultimă sforţare şi simţi în faţă vîntul. Deschise larg gura, inspirînd, cu un şuierat puternic ,aerul atît de dorit. Respiră de cîteva ori, apoi privi spre digul care se zărea în noapte. Zări spuma albă a valurilor şi-şi dădu seama că numai o minune l-ar putea ajuta să scoată din apă trupul femeii. Inspiră adînc şi începu să înoate spre dig, încercînd să-şi regleze respiraţia. Ocoli capul digului, pentru a nu fi împins în stîncile ascuţite ce-şi aşteptau ameninţătoare prada şi se îndreptă, împins de valuri, spre dig. Auzi din urmă un val care începuse să se spargă şi, profitînd de el, înnotă pînă lîngă o stîncă. Se agăţă cu o mînă de ea, iar cu cealaltă o împinse pe femeie. Nu mai avu timp să se urce şi el, cînd un nou val îl izbi, încercînd să-l contopească cu stînca de care stătea lipit, jupuindu-i piele de pe piept. Se agăţă cu disperare de un colţ, pentru a nu fi tras de ape şi în secunda de acalmie se ridică şi el. Săltă femeia ca pe un fulg, aşezînd-o pe umăr şi începu să se caţăre pe stînci. Ajunse sus epuizat. Respiră adînc, scoase un hohot sălbatic, răsunător, întorcîndu-se spre mare, apoi aşezînd-o cu abdomenul pe umăr porni într-o fugă nebună. Auzi un horcăit şi stropi de apă îl izbiră la picioare. Rîse din nou. Era bine. Femeia îşi golea apa din abdomen şi plămîni. Mai existau speranţe. Se încordă, înteţindu-şi fuga. Şi digul nu se mai sfîrşea. Ajunse, în sfîrşit, la scări. Începu să sară cîte trei. Muşchii aproape să-i plesnească, rezistau încă. Se încordă. Ajunse sus şi porni ca un nebun pe stradă. O luă la dreapta, trecu din nou pe lîngă Cazino de unde îi ajunseră la urechi cîteva acorduri. Mai era puţin şi ajungea. Auzi un fluierat şi-şi înteţi goana. Un al doilea fluierat sparse liniştea ca un ţipăt desnădăjduit şi din urmă auzi paşi grei. Brusc, în faţă îi apăru un om cu braţele deschise. Strînse pumnul stîng şi prinzînd cu dreapta mai bine trupul femeii, se îndreptă spre el. Îl lovi scurt cu pumnul în barbă şi omul se prăbuşi. Îşi continuă fuga, încordîndu-se la maximum. Paşii din urmă se auzeau din ce în ce mai aproape, însoţiţi de fluierături lungi. Îi răspunseră alte fluierături de pe străzile laterale. Cîţiva trecători întîrziaţi, se opriră privind nedumeriţi. Unul încercă să-l oprească, dar îl doborî tot atît de uşor ca şi pe primul. În sfîrşit zări spitalul. Din dreapta ţîşniră cu fluierături şi strigăte de „Stai“ doi miliţieni. Trecu pe lîngă ei ca vîntul. În faţă îi apărură alţii, dar zîmbii : ajunsese. Sări cele trei trepte şi se izbi de uşă. Era încuiată. Nu mai aşteptă să i se deschină. Puse femeia jos şi făcînd un pas înapoi sări lovind uşa cu amîndouă picioarele. Se auzi un troznet şi uşile se izbiră de perete. Ridică femeia şi pătrunse înăuntru în clipa cînd un miliţian îl prinse de mînă. Pe coridor apăru speriată o soră. Urlă ca scos din minţi. — „Sala de operaţii“ — şi porni în fugă după sora care o luase înainte. — „Mai repede“ — Urcă în cîteva clipe scările şi se năpusti în sală. Sora aprinse lumina şi-l ajută s-o aranjeze pe masă. Tresări cînd o atinse. Era ca de gheaţă. Sala aproape se umpluse de lume. Un doctor în halat alb îşi făcu loc. — „Aparatul de oxigen“ — îi comandă străinul, apoi întorcîndu-se spre ceilalţi strigă autoritar : „Afară !“ şi-i înghesui cu mîinile larg desfăcute. Trînti uşa în urma lor şi începu să-l ajute pe medic la reanimare. După aproape o oră, cînd totul părea pierdut, femeia scoase un suspin, deschise ochii privindu-i pe toţi, apoi îi închise şi adormi. Răsufară uşuraţi. Străinul îl privi pe medic în ochi cu recunoştinţă, apoi, împleticindu-se ca un om beat, deschise uşa. Dădu cu ochii de 2 miliţieni, le întinse mîinile, făcu doi paşi şi se prăbuşi fără cunoştinţă.

Parolea Alexandru

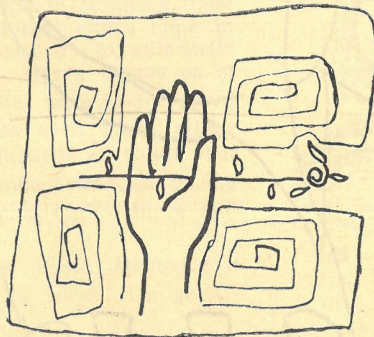
absolvent

Drumul vieții

Noaptea neagră, umedă și rece, învăluise case și oameni, pomi și sălbăticiuni. Din mijlocul unor nori, luna se chinuia să-și arate numai pentru o clipă chipul palid. Pașii prietenului meu răsunau printre castanii desfrunziți, pierzîndu-se în noapte. Întunericul greu și îngfricoșător ascundea undeva casa spre care se îndreptau. Cîteva clipe răsunară zgomotos pe scări, se auzi scîrțîitul ușii, iar apoi se lăsă din nou aceeași lungă și apăsătoare tăcere. Lumina schimbă conturul pe care îl aveau lucrurile casei în întunericul nopții. Pe masă îl aștepta un plic, singurul lucru nou al camerei, purtînd ștampila capitalei și binecunoscuta iscălitură.. DAN PUIU... O clipă mai tîrziu omul oftă lung, sfîșietor. Rămase îndoit, de parcă ar fi ținut în mînă o greutate ce i-ar fi întrecut puterile. Ochii îi alergau din ce în ce mai umezi pe coala brodată cu rîndulețele mici de cerneală albastră.

...Soarta, a fost nedreaptă cu mine, neputînd să fim și astăzi împreună, aceiași buni colegi, să ne bucurăm împreună de faptul de a învăța. Neuitatul meu prieten, te rog să mă ierți că nu ți-am răspuns la scrisoarea trimisă la Zerlendi....

O lacrimă grea căzu, pătrînd foaia scrisorii.

...O, bunul meu DAN, dragul meu, ce crudă e soarta noastră....! Am să te urmez în curînd, neprețuitul meu prieten. Și eu sînt bolnav, dar nu ți-am spus și n-am spus nimănui, de altfel cui i-aș fi putut spune... ? TU nu mai ești aici, aproape de sufletul meu, mama sărmana s-a dus de mult. Voi nu mai sînteți...

Nemijlocita devenire a procesului naturii mi-a cerut-o pe mama, singurul meu sprijin, singura mea mîngîiere. Nu, dragul meu DAN, tu nu ai să mori, nu ai să mori acum, fie-ți milă de mine, tu știi că dacă am să te pierd, nimeni și nimic n-o să mă mai rețină pe acest pămînt. Vino, dragul meu prieten, te aștept.

O noapte de vise, de frămîntări, se sfîrși prin trîmbițatul cocoșilor care anunțau o nouă zi. Dimineața aceea de toamnă tîrzie avea ceva nou, ceva ce-ți lăsa impresia că te afli în mijlocul unei zile de vară. Soarele mîngîia obrazul călătorilor cu caldele-i raze precum sînt mîngîiați copiii de bunicile lor. Adieri calde făceau să foșnească puținele frunze ale copacilor. Costin trecea pe străzile ce-l duceau spre liceu cu pași grei, obosiți, cu obrazul crispat. Gîndul îi alerga undeva într-un loc unde-și imagina doctori nervoși cu halatele albe, bolnavi tineri ori vîrstnici, o liniște de mormînt tulburată doar, din cînd în cînd, de gemetele vreunuia din ei. Acolo, într-una din sălile spitalului pe care și-l imagina, trebuia să fie DAN.

Ajuns în clasă, Costin remarcă imediat

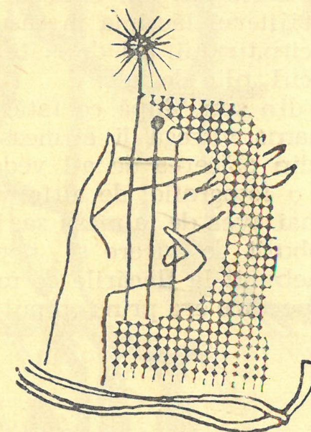
că ceva se schimbase. O liniște grea acoperise întreaga încăpere. Un om între două vîrste îi întinse un plic mare. Era tatăl lui DAN. Cu buzele strînse într-o strîmbătură de groază, în timp ce mîinile-i tremurînde luau plicul, îl străbătu un gînd:

...O fi murit DAN...?!

Buzele alcătuiră abia perceptibil întrebarea... Ce s-a întîmplat cu DAN?...

Din ochii osteniți de lacrimi ai omului, Costin înțelese că prietenul său nu mai era printre cei vii.

Omul coborî scările ce duceau spre cancelaria profesorilor, urmat de privirile întrebătoare ale elevilor. Costin își lăsă mapa în ultima bancă, se ridică și străbătu în grabă culoarul, apoi curtea liceului și, fără să-și încetinească mersul,

porni spre singurul loc care-i putea oferi liniștea de care el avea acum atîta nevoie — parcul care la ora aceea era gol.

Își lăsă trupul istovit pe o bancă în apropierea unei alei de trandafiri. Pe rug doar cîteva petale ruginite de brumă mai aminteau de mirosul îmbătător al acestuia. Pe banca din dreapta, singura persoană pe care o zărise în parc, o fată în jur de 17 ani, răsfoia o revistă. Ochii mari, negri, părul la fel de negru, lung, îi împodobeau chipul umbrit de o neștiută tristețe. O clipă privirile lor se întîlniră. Costin fu străbătut de gîndul că o mai văzuse. A doua zi Costin se așeză pe aceeași bancă, și pe banca alăturată, la fel de singură și tristă, stătea fata pe care o întîlnise în ziua trecută. După o lungă tăcere, timp în care ea îl privi cu atenție, cu un glas cald rupse tăcerea.

— Vă rog să-mi iertați îndrăzneala,... fiți bun și spuneți-mi nu v-am mai întîlnit ?... Nu sînteți oare Costin Murgescu?

Băiatul nu tresări așa precum gîndise poate fata, lucru care o miră puțin.

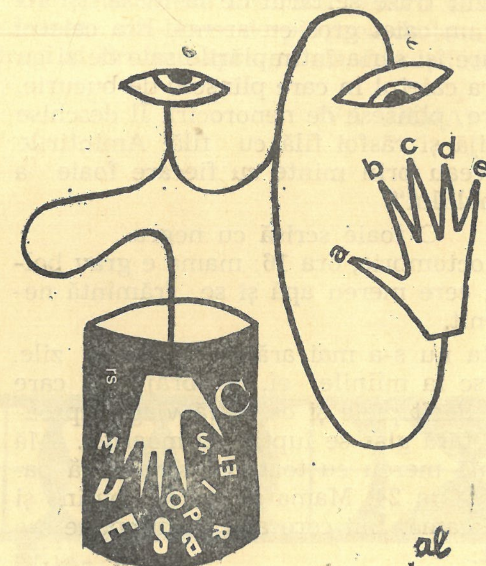
Cea care-l întrebase era Magda Radeș, acum o cunoștea bine. Ea era cea pe care o întîlnise la Zerlendi. Și pentru că ea aștepta un răspuns, tînărul o privi cu ochii săi neînchipuit de triști, și la fel de trist îi răspunse.

— Da, eu sînt Costin Murgescu pe care l-ați întîlnit la Zerlendi. Știa că fata aceea cu părul negru, cu ochii mari și la fel de negri îl cunoscuse pe DAN, știa că o să-l întrebe despre el sau poate știa că murise. Întoarse capul și privi nu departe de bancă, unde două vrăbiuțe se alergau fericite. Simți că ar fi vrut să zboare departe de acel loc blestemat. În priviri îi apăru imaginea vie a lui Dan, pe patul acela alb, cerînd mereu apă, cu privirile pierdute pe tavanul încăperii.

Din ochii lui două lacrimi mari, ce în lumina neînchipuit de vie a soarelui păreau două mici diamante, îi brăzdară obrazul, iar de acolo se uniră undeva în barbă, căzînd printre stinghiile băncii în iarba ofilită.

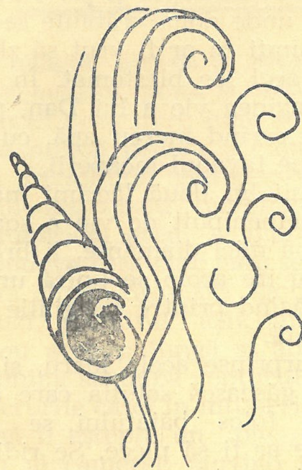
Fata surprinse acel lucru, și chinuindu-se să găsească soluția care ar fi fost de vreun folos băiatului, se gîndi că mai bine ar fi să plece. Se ridică și cu pași ușori porni spre ieșirea din parc. Trezit parcă de pașii fetei, Costin își ridică privirea și și-o îndreptă spre ființa ce se pierdea printre castani.

Colegii îl găsiră pe aceeași bancă, și în afară de salut nimeni nu mai adăugă nimic. Seara, cînd soarele se pregătea să

apună, fără mapă, cu chipul alb, asemănător unei statui de marmură, Costin ajuns acasă, se lăsă pe scaunul de la masa de lucru, și cu capul sprijinit de mîini rămase pînă noaptea tîrziu. Luna palidă își arunca razele pe chipul său învăluit de taina unei lungi și amare suferințe.

Dan, iubitul său tovarăș, coleg și prieten, murise, căzuse pradă unei necruțătoare boli; el trebuia să-l urmeze. Știa, simțea că e bolnav. Dan fusese singurul care aflase de boala lui, dar nu mai era printre cei vii.

Se hotărîse să nu spună nimărui nimic. Și apoi cui i-ar fi putut spune? Tatălui? Nu ar fi avut timp de el. Mariei, noua soție a tatălui, femeie grasă și rea căreia nu-i putea spune „mamă", care-l certa tot timpul? Nu...

Tîrziu trase sertarul de la masă și ridică un caiet gros cu arcuri. Era caietul în care își scria întîmplările sale de zi cu zi, era caietul în care plînsese de bucurie, în care plînsese de nenorociri. Îl deschise cu grijă și răsfoi filă cu filă. Amintirile îi treceau prin minte cu fiecare foaie a „Jurnalului".

O foaie scrisă cu negru.

18 octombrie, ora 16: mama e grav bolnavă; cere mereu apă și se frămîntă necontenit.

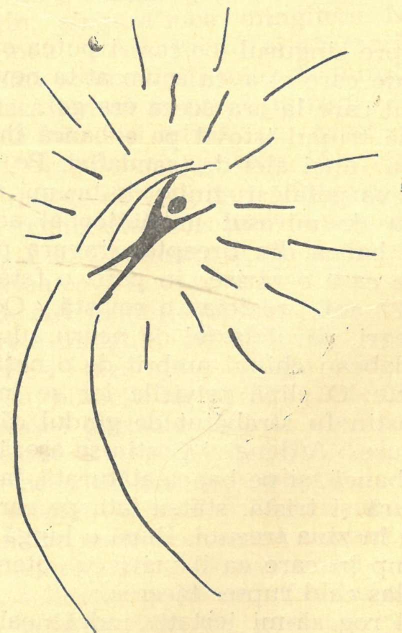
Tata nu s-a mai arătat de cîteva zile. Privesc la mîinile ei, la obrajii ei care nu-s decît piele și os. Fără vlagă, aproape, și fără glas se luptă cu moartea. Mă cheamă mereu cu toate că sînt lîngă patul ei. Ora 24. Mama se ridică puțin și mă cheamă. Îmi cere apă și-mi spune s-o ascult:

— Să fii cuminte, „Tin", și să te îngrijești; învață; să fii fără grijă cînd vei fi mare, și să nu te certi niciodată cu Dan. El e singurul care te va ajuta. Niciodată să nu te certi cu Dan!"

I-au fost ultimile cuvinte pe care le rostise celui mai drag. În acea noapte murea în mîna băiatului și cu lacrimi pe obraji.

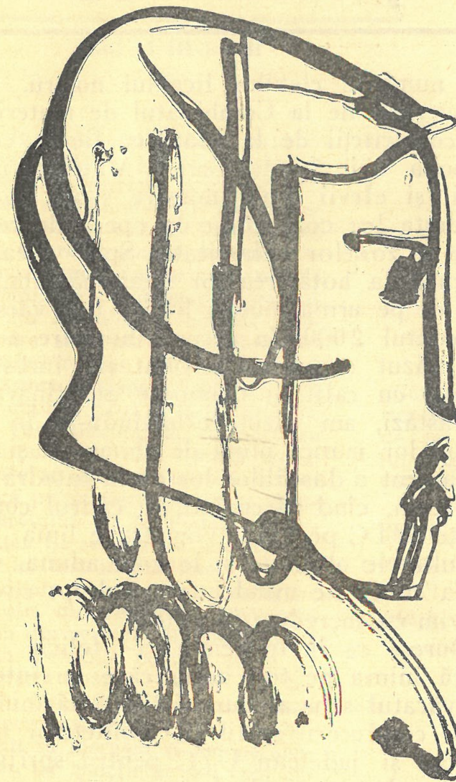
De la moartea ei au trecut multe luni, mormîntul e cel mai îngrijit din tot cimitirul. Primăvara, cele mai frumoase flori se leagănă în bătaia vîntului. Urca mereu dealul și rămînea alături de piatra rece pe care era prinsă fotografia mamei sale, ore întregi. Timp de cîteva minute cimitirul răsuna de plînsul sfîșietor al băiatului. Cînd nu mai putea plînge, muzicuța îi transforma în cîntec deznădejdea. Îngrijitorul lăcrima în căsuța de la poatra cimitirului, ori de cîte ori îi auzea cîntecul plin de jale.

Într-una din seri, după ce tatăl se căsătorise, mama vitregă îi aruncase din răutate și din plăcerea de a-l vedea chinuindu-se o fotografie, de altfel singura pe care o mai avea de la masa sa, în soba încinsă. Doborît de durere și neputință, privea înnebunit la flăcările ce mistuiau fotografia, pe care era prins chipul mamei sale dragi.

Ultimii care se prefăcuseră-n cenușă fuseseră ochii.

Tremurînd în fața acestei brute cu chip de femeie ca și în fața tatălui care nu-l iubise niciodată și cu atît mai puțin atunci, Costin luă o hotărîre care se văzu a fi liniștitoare pentru ființa-i firavă, dar dîrză:

„Am să fac nu una, ci douăzeci de fotografii".

Deși tîrziu, Costin hotărî să fugă de-acasă. Fereastra camerei sale o deschise cu ușurință și fără zgomot. Un val rece de aer cu stropi de ploaie îl izbi în față. Fără să-i simtă, fără să privească în urmă, porni cu pași repezi spre drumul ce ducea la cimitir. Acolo era fotografia mamei, pe cruce. În haina subțire de școală, înalt și slab, prin negura nopții, pe drumul morților, s-ar fi speriat și cel mai tare suflet văzîndu-l mergînd.

Găsi repede mormîntul mamei sale, și sprijinit de grilajul de metal ce-i înconjura locul de veci, începu să plîngă cu glas înăbușit. Atinse cu fruntea crucea de piatră și se trezi puțin din starea care-l purta spre leșin.

După ce-și făcu cruce, scoase briceagul din buzunar și desprinse geamul ce ascundea fotografia mamei sale. O sărută și o vîrî apoi sub cămașă la piept.

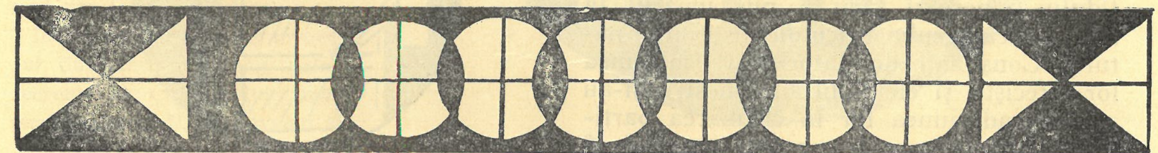
Aprinse o lumînare și, ferind-o de vînt, o puse în cutia de la temelia crucii. În noaptea lăptoasă și rece, timp de cîteva clipe, răsunară cuvintele unui cîntec pe care oricine l-ar fi recunoscut: „Mama".

Acasă, camera îl primi răcită de vîntul care se strecurase prin fereastra rămasă deschisă. Adormi tîrziu, gîndindu-se la cele ce vor urma.

Zorii îl prinseră în pat se ridică, își spălă ochii, mîncă în grabă, urmărind ce fac ai casei. Mama dormea, tatăl la fel; Claudiu, fiul ei, studentul, dormea și el. Din sertar trase o sută de lei, își luă mapa, și cu fotografia alături de bani porni la primul fotograf. Două zile mai tîrziu Costin se întorcea cu un tablou și cu alte cîteva fotografii.

Dar ziua aceea însemna pentru el eliminarea din liceu, despărțirea de locurile dragi și drumul spre școala de reeducare.

(VA URMA)

Pally Mircea

anul al IV-lea S,
secretarul comitetului U.T.C.

De la „Argeş 1" la „Argeş 17"

Mi-amintesc cu emoţie de ziua aceea fierbinte de vară a anului 1968, cînd 26 de elevi ai liceului nostru, timizi dar optimişti, au alcătuit echipa nr. IV a brigăzii „Argeş 1", brigadă deschizătoare de drumuri, atît la propriu (deoarece a lucrat la construcţia magistralei Piteşti-Bucureşti), cît şi la figurat. Această unire de inimi tinere şi bărbăteşti a dat un înalt sens muncii voluntar-patriotice. La sfîrşitul perioadei de muncă, brigada „Argeş 1" din care au făcut parte şi elevii liceului nostru a ocupat locul secund în întrecerea naţională. A mai trecut un an de şcoală, şi iată-ne în vara lui '69 cînd alţi 42 de temerari, adunaţi sub drapelul unui alt şantier, şi anume cel de la Podul Dîmboviţei, au dat dovadă de acelaşi ataşament faţă de renumele liceului, înscriind noi performanţe în cartea de „aur" a liceului.

Şi iată că în acest an, la chemarea partidului, tineretul ţării a pus umărul la înlăturarea greului pricinuit de stihiile naturii. Conştienţi de datoria şi misiunea lor, uteciştii şi elevii liceului nostru şi-au afirmat adeziunea lor la chemarea partidului, înrolîndu-se în nu mai puţin de 6 brigăzi, însumînd aproximativ o jumătate

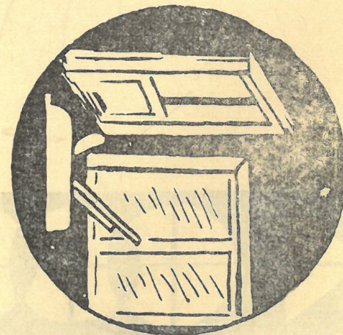
Bilanţul muncii patriotice

din numărul elevilor liceului nostru.

Lucrînd fie la Combinatul de materiale de construcţii de la Mateiaş, fie la construcţia căii ferate Lereşti-Mateiaş, uteciştii şi elevii şcolii noastre şi-au adus modesta lor contribuţie la opera de refacere a zonelor calamitate. Spun aceasta, întrucît la hotărîrea lor unanimă, veniturile de pe urma muncii lor au fost vărsate în contul 2 000. În această hotărîre a lor am văzut caracterul format şi înzestrat numai cu calităţii frumoase al tînărului de astăzi, am văzut reflectîndu-se în sufletul lor munca plină de abnegaţie şi devotament a dascălilor lor de la catedră.

Acum, cînd în curînd, în cadrul conferinţei UTC pe liceu, vom trage linia sub rezultatele obţinute şi le vom aduna, vom avea cu ce ne mîndri, şi pe drept cuvînt privim cu încredere în viitor.

Doresc ca în încheiere să-i felicit din toată inima pe toţi aceia care au înţeles adevăratul sens al muncii lor şi să mulţumesc conducerii şcolii şi Comitetelor municipal şi judeţean UTC pentru sprijinul şi încrederea acordată, angajîndu-ne ca şi în acest an, cînd vom sărbători două mari evenimente pentru poporul nostru: comemorarea semicentenarului PCR, şi Congresul al IX-lea al UTC, să nu precupeţim nici un efort pentru traducerea în fapt a hotărîrilor partidului şi guvernului nostru.

Constantinescu Cornel

anul al III-lea H

Aşa a fost pe şantierul naţional „Lereşti"

În vara anului 1968, cu ocazia împlinirii a douăzeci de ani de la înfiinţarea primelor brigăzi de voluntari în ţara noastră, C.C. al U.T.C. făcea un apel la tineretul patriei pentru alcătuirea unor noi brigăzi care să continuie frumoasele tradiţii.

Au răspuns la această chemare şi o parte din elevii liceului nostru, şi astfel a luat naştere brigada „Argeş 1" care a obţinut locul al II-lea pe ţară.

Vara trecută, la chemare au răspuns tot mai mulţi colegi care au efectuat muncă patriotică pe şantierul naţional al tineretului de la Podul Dîmboviţei. Şi rezultatele obţinute de ei au fost la înălţime.

Ştiam de realizările colegilor noştri din relatările din presă sau din revista „Mlădiţe", cît şi din discuţiile purtate cu ei pe această temă. Puţini din noi mai fuseseră pe şantiere în anii precedenţi. Anul acesta am hotărît să mergem şi noi pe şantier, iar beneficiul ce-l vom obţine să-l depunem în contul 2000. Cererile de înscriere pentru şantierul naţional al tineretului de la Lereşti au fost numeroase, încît celor care aveam să lucrăm în brigada „Argeş 17" (anul al III-lea G, H şi S) ne-a venit rîndul în august. Pînă atunci în mintea noastră se formulaseră o serie de întrebări: „Cum va fi acolo ?", „Ce vom lucra ?" „Pe ce loc ne vom clasa ?" „Va obţine şi echipa noastră steagul de fruntaşă ?"

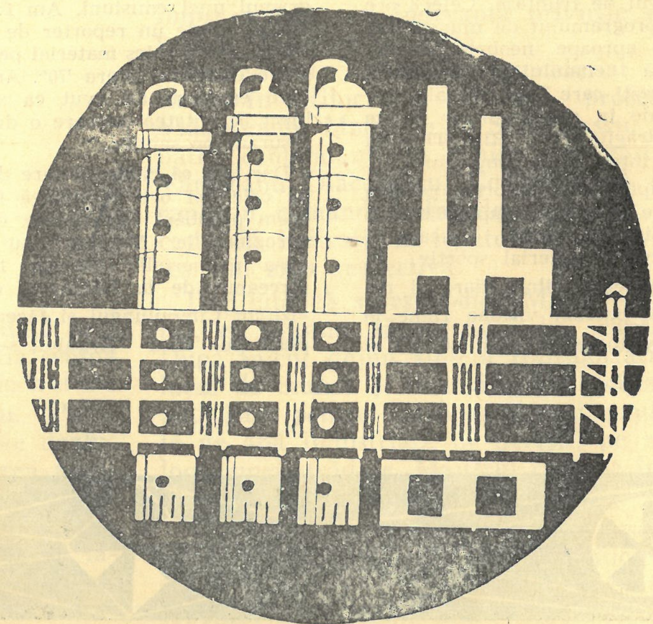
Dar iată că în timp ce vacanţa se apropia de sfîrşit a sosit şi ziua plecării. Pe 10 august am sosit la Lereşti.

În cuvîntul rostit de tovarăşul Constantin Voineag, prim-secretar al Comitetului judeţean Argeş al U.T.C., aveam să aflăm de rezultatele bune obţinute de colegii noştri şi de cei de la Cîmpulung. Comandantul brigăzii noastre era tovarăşul profesor Dorin Rădulescu.

Tot aici a sosit cu noi şi brigada „Argeş 16", formată din colegi de la anul al IV-lea E, F şi I, iar cu o săptămînă înainte venise brigada „Argeş 15".

A doua zi am început lucrul, şi încetul cu încetul, întrebările pe care ni le puseserăm înainte de venirea pe şantier primeau răspuns.

Tabăra noastră era situată pe malul Rîului Tîrgului, la poalele munţilor, în satul Voineşti. În fiecare dimineaţă ne deplasam la locurile de muncă care erau situate în puncte diferite: Valea Mare-Pravăţ, betonieră, podul de la U.M.M., unde fie că

montam sau confecţionam dale, făceam taluzări sau apărări de maluri, ori executam săpături.

Sub supravegherea atentă a tovarăşilor profesori, toţi munceam cu tragere de inimă, fiecare echipă căutînd să obţină steagul de fruntaşă. Cele 8 ore ale programului de muncă treceau aproape neobservate datorită elanului şi atmosferei tinereşti care domneau aici, iar o baie în apa lacurilor făcute de dragline pe Rîul Tîrgului era întotdeauna binevenită.

După masa de prînz puteam să ne petrecem timpul liber în condiţii excelente. Aveam la dispoziţie material sportiv, ni se aduceau zilnic ziare şi reviste, puteam viziona filme la cinematografele din Lereşti şi Voineşti sau urmări emisiunile de la televiziune la clubul din tabără.

Calitatea şi cantitatea muncii noastre au făcut ca în mijlocul nostru să sosească o echipă a televiziunii care a alcătuit programul unei emisiuni. Am fost vizitaţi şi de un reporter de la radio care a cules material pentru o emisiune „Vara '70". Ambele emisiuni au avut ca subiect activitatea pe care o desfăşuram pe şantier.

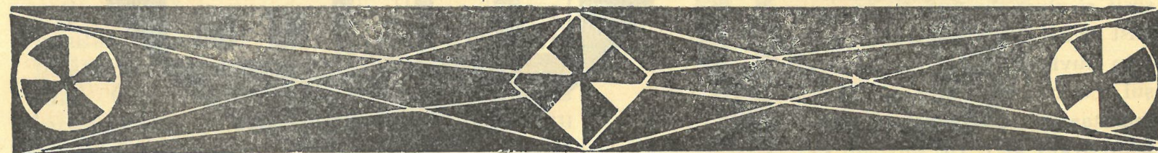
Dar iată că zilele în care după cele opt ore de muncă făceam plimbări pe munţii din apropiere, la Mateiaş sau la Casa memorială „George Topîrceanu" de la Nămăeşti, ori vizitam Cîmpulungul şi făceam plajă pe Rîul Tîrgului, s-au scurs pe nesimţite, şi a sosit ora bilanţului.

Dacă la celelalte întrebări pe care ni le formulaserăm înainte de venirea pe şantier aflaserăm răspunsurile, locul pe care ne clasaserăm nu-l cunoşteam încă.

Nu mică ne-a fost bucuria cînd tovarăşul Rădulescu ne-a anunţat că brigada noastră s-a clasat pe primul loc. Cele mai bune rezultate au fost obţinute de grupa a patra, formată din elevii anului al III-lea H.

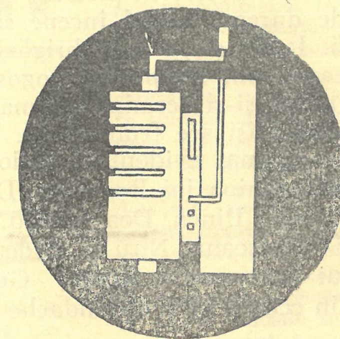
Beneficiul realizat de brigada „Argeş 17" este de 11.000 lei.

Deşi am fost ultima brigadă care a lucrat la Lereşti, muncind cu elan şi abnegaţie, am putut să raportăm cu mîndrie în final: „Şi noi ne-am făcut datoria!"

Vărăşcanu Constantin

anul al IV-lea B

O filă din jurnalul brigăzii de muncă patriotică „Argeş 11"

Ultima perdea a nopţii a fost dată la o parte, şi dimineaţa îşi face apariţia senină şi răcoroasă. În răsărit, acolo unde trebuie să apară soarele, cerul e sîngeriu. Pîcle dense de ceaţă persistă pe culmile dealurilor şi ale munţilor. Prin pulberea alburie se întrezăreşte, pe culmea unui deal, mausoleul eroilor care au căzut la Mateiaş în primul război mondial. Dar să lăsăm ostaşii să doarmă liniştiţi somnul cel de veci, şi să ne îndreptăm privirile asupra şcolii generale din Valea-Mare Pravăţ, unde s-a instalat de curînd brigada de muncă patriotică „Argeş 11".

Clasele-dormitoare sînt învăluite de o linişte desăvîrsită. În curtea pustie, unde nu se aude decît clipocitul apei de la spălător, îşi face apariţia un om îmbrăcat în salopetă. Are privirea vioaie, mersul apăsat şi sigur. Este comandantul brigăzii, tovarăşul profesor Vlădoreanu. Trece pe la fiecare dormitor, dă „bună dimineaţa" şi anunţă deşteptarea. Peste cîteva minute curtea şi dormitoarele prind viaţă. Brigadierii îşi îmbracă saloptele, îşi fac paturile la repezeală, îngrămădindu-se apoi la spălătorul din curte.

Soarele, după ce mîngîie creştetul muntelui Mateiaş, a cărui înălţime domină împrejurimile, îşi îndreaptă privirile spre tabăra clocotind de viaţă.

Brigadierii, înviorați, s-au aliniat în careu. În mijloc stau tovarăşii profesori Vlădoreanu, Mateescu şi Stănculescu. Cei patru comandanţi de echipe (Bogosian, Vărăşcanu Diaconescu, Costandache) dau raportul comandantului de brigadă. Acesta dă indicaţii în legătură cu activitatea din ziua respectivă.

Dar iată că soseşte „nea Marin", şoferul, cu maşina, să ne ducă la cantină. După micul dejun sîntem transportaţi la locul de muncă şi repartizaţi la săparea unui şanţ pentru îngroparea unei conducte de apă industrială în Lereşti, pe mijlocul unei străduţe. Maistrul care ne însoţeşte dă normă fiecărui brigadier.

Lucrul începe. Tîrnăcoapele izbesc cu putere în pietrele care, după o mică rezistenţă, cedează rînd pe rînd, permiţînd lopeţilor să le scoată afară din şanţul care prinde contur.

Soarele s-a înălţat tot mai mult şi razele lui fierbinţi cad pe trupurile bronzate

ale brigadierilor, care muncesc, își întăresc mușchii și fac plajă. Brațele lor vînjoase izbesc cu putere în pietrele care scot gemete de durere. Șanțul începe să se adîncească. Iată-i și pe eroii brigăzii, Teacă și Neagoe din echipa lui Bogosian. Ei mai au puțin și-și termină norma. Dar fiecare echipă își are fruntașii ei. În mod deosebit s-au mai evidențiat Radomir, și Ionescu din echipa lui Bogosian Dumitru Cîcu, Petrescu, Ilinca, Deaconescu, din echipa lui Vărășcanu, Nițu și Bădescu din echipa lui Diaconescu, Butac, Geabelea, Buican din echipa lui Constandache și mulți alții.

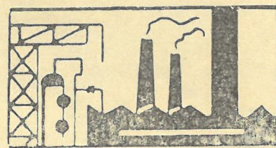
Brigadierii au terminat norma înainte de termen. A fost cea mai rodnică zi a lor de pînă acum. Și pentru că le-a mai rămas puțin timp pînă trebuia să vină mașina să-i ducă la masă, au poposit pe malul Argeșului, care curge prin apropiere. Valurile zglobii concordă cu veselia brigadierilor care se aruncă în apa limpede și răcoroasă.

— Sosește mașina! spune cineva/ Și
toți se reped spre șosea
Mașina tresaltă voioasă,
Ducînd brigadierii cu ea;
Acum se îndreaptă spre masă
Și ei ca să zboare ar vrea.

Toți brigadierii, istoviți de muncă, au poftă de mîncare, dar Azîru, leneșul brigăzii, are pofta cea mai mare. El caută să-și justifice lenea prin neputință, adică prin slaba lui constituție fizică, excluzînd lipsa voinței. Dar el este „filozof" și „ideile" sale îi fac pe mulți din echipa sa... să rămînă în urmă la lucru.

După masă iată-ne acasă. Acum ne odihnim puțin. Unii joacă table și șah, alții citesc, dar cei mai mulți se îndreaptă spre terenurile de fotbal și handbal. E în ei un izvor nesecat de energie tinerească, energie care nu le dă răgaz să se odihnească.

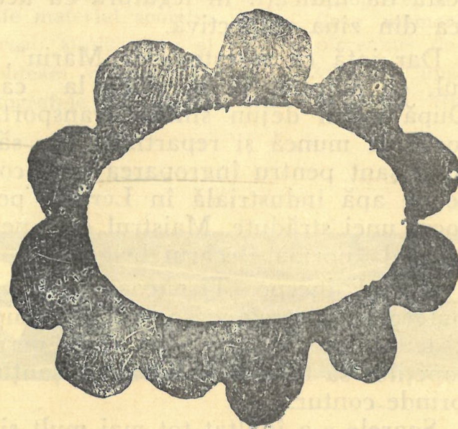
Seara se apropie pe nesimțite. Soarele a coborît linia orizontului și razele lui mai luminează pentru puțin timp vîrful

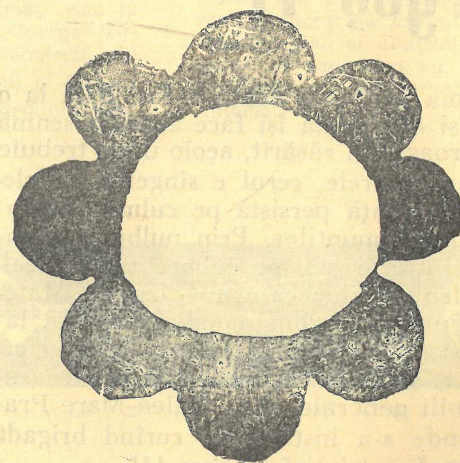

Mateiaș. Brigadierii, după ce au luat masa de seară, s-au retras în dormitoare. Acum sînt la putere jocurile de șah, și table. Ilie de la dormitorul lui Costache e un „as" în aceste jocuri. Dintr-un dormitor răsună o melodie executată la muzicuță.

Noaptea înaintează răcoroasă, o dată cu scurgerea timpului. Luna plină și clară își face apariția de după o perdea de nori, spulberînd întunericul dens.

S-a dat stingerea. Briagdierii s-au culcat, obosiți dar satisfăcuți că și-au făcut cu cinste datoria patriotică. Luna îi privește prin ferestrele mari ale claselor, însoțindu-i în lumea de vise.

Un chimist de prestigiu — Gheorghe Spacu

Adrian Ghiță
anul al II-lea B

Poporul nostru, sub conducerea P.C.R., construiește o viață nouă pe minunatele meleaguri ale gliei strămoșești. În cadrul programului de dezvoltare a economiei naționale, elaborat de Congresul al X-lea al PCR, industriei chimice i-a fost rezervat un loc de frunte, definit de condiții obiective: bogățiile naționale în întregul lor ansamblu, existența industriei constructoare de mașini, a cadrelor specializate, a unui trecut de strădanii, a unui prezent alcătuit cu pricepere și entuziasm.

Dezvoltarea industriei chimice naționale, după cele mai noi cuceriri ale tehnicii, este o măreață realizare, mîndrie a întregului popor român; ea demonstrează în fața întregii lumi calitățile sale, talentul cu care este înzestrat.

Pentru a se ajunge aici însă, mulți dintre chimiștii români au trebuit să învingă obstacolele puse în cale de clasa dominantă a regimului trecut, străină de interesele poporului român, să depună o luptă plină de tenacitate. Răsfoind numai cîteva file din istoria chimiei românești întîlnim, printre figurile celebre din acest domeniu, numele lui Gheorghe Spacu.

S-a născut la Iași, la 5 decembrie 1883. Studiile făcute sub îndrumarea directă a profesorilor savanți P. Poni, P. Bogdan, D. Hurmuzescu, i-au sădit în suflet pasiunea pentru chimie care s-a conjugat cu dragostea de țară. În tot cursul carierei sale, s-a găsit alături de poporul român, desfășurînd o vie activitate ca profesor universitar la Facultatea de științe a Universității din Iași, ca profesor **agregat** definitiv de chimie anorganică și analitică la Universitatea românească din Cluj, ocupînd de asemenea catedra de chimie anorganică a Universității din București, care a funcționat pînă la sfîrșitul vieții sale (23 iulie 1955).

Profesor de înaltă ținută științifică, înzestrat cu calități didactice deosebite, G. Spacu a slujit cu cinste și devotament timp de 48 de ani învățămîntul nostru superior.

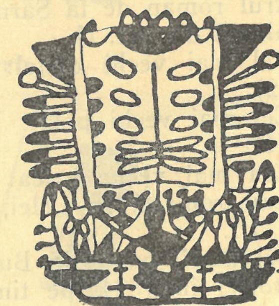
Unul dintre domeniile de cercetare în care s-a distins savantul român a fost chimia sărurilor complexe, în care și-a adus o importantă contribuție atît în ceea ce privește cunoașterea structurii, cît și prin aplicațiile lor în chimia analitică. În studiile sale, G. Spacu a obținut rezultate deosebit de importante, apreciate atît în țară, cît și peste hotare. Metodele sale analitice, cercetările asupra structurii complecșilor au fost larg dezbătute și aplicate în lumea întreagă. Multe din metodele sale sînt adoptate ca norme oficiale internaționale și figurează în numeroase tratate străine.

Un al doilea mare domeniu de cercetare al profesorului Spacu este acela al chimiei analitice. În acest domeniu a instituit un număr foarte mare de metode noi, cantitative și calitative, macro și microchimice pentru recunoașterea și dozarea diferitelor elemente, precum și metode cantitative de separare a acestora.

După 23 August 1944, G. Spacu s-a încadrat în eforturile generale pentru transformarea țării noastre într-o țară înaintată, socialistă, aducîndu-și o importantă contribuție la programul industriei noastre chimice.

Dotat cu o putere de muncă excepțională, om de vastă cultură, savantul român a creat în țara noastră un puternic curent de cercetare în domeniul chimiei anorganice și analitice, formînd numeroși elevi de valoare care activează astăzi cu succes în diferite sectoare ce preconizează cercetarea științifică și dezvoltarea industriei chimice.

Viața academicianului G. Spacu, închinată muncii creatoare pe tărîm didactic și științific, constituie o pagină glorioasă în istoria chimiei românești.

Pally Mircea

anul al IV-lea S

Superlative în țara noastră

Cele mai vechi dovezi de viață omenească: uneltele de os ale australopitecilor — strămoșii îndepărtați ai omului — descoperite la Bugiulești, în Oltenia (circa două milioane de ani)

Cea mai veche „carte": trei tablete de lut ars, din anii 2 900—2 700 î.e.n.), cu scriere pictografică, descoperite la Tărtăria, pe valea Mureșului.

Cea mai veche localitate descoperită pe teritoriul țării noastre: Histria (așezare din sec. VII î.e.n.).

Cel mai vechi turn: Turnul lui Sever de la Turnu Severin (sec. II).

Cel mai vechi amfiteatru antic: amfiteatrul roman de la Sarmizegetusa (Ulpia Traiană) din sec. II.

Cel mai vechi castel: Bran (din anul 1212).

Cel mai vechi palat: Mogoșoaia (sec. XVII)

Cea mai veche șosea: un fragment de șoseau romană la Celei, lîngă Corabia (sec. II).

Cel dintîi pavaj în București: pe calea Victoriei în 1824, pe timpul lui Grigore Ghica.

Cea mai dreaptă șosea: Mizil—Buzău (34 km).

Cel mai vechi pod de șosea existent: cel construit de Ștefan cel Mare peste apa Trotușului, la Borzești (sec. XV).

Cel mai lung pod de șosea: cel care trece peste Argeș la Ionești, cu lungimea de 300 m.

Cel mai lung pod: Cernavodă — 3 850 m.

Cele mai multe tuneluri de cale ferată: Bumbești-Livezeni; pe 30 km — 38 tuneluri.

Cea mai lungă porțiune dreaptă de cale ferată: București-Fetești, 146 km.

Cel mai „înalt" oraș: Predea, 1 100 m altitudine.

Cea mai „înaltă" stațiune balneară: Harghita — 1 350 m altitudine.

Cea mai joasă stațiune balneară: Lacul Sărat, 25 m altitudine (exceptînd litoralul).

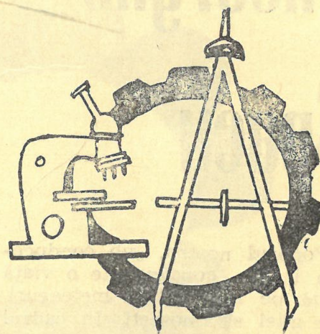
Cea mai „înaltă" cabană (altitudine): Omul — 2 504 m.

Cele mai calde izvoare de apă minerală: Herculane — 55°C.

Cele mai numeroase ape minerale: Olănești. 30 de izvoare.

Cel mai înalt arbore 62 m (diametrul 2,50 m la 1,50 m de la pămînt); acestea sînt dimensiunile unui brad de pe valea pîrîului Arțagul, afluent al Buzăului, în apropiere de localitatea Fața Cheii; e cel mai înalt arbore din Europa.

Cea mai „veche" plantă: planta „Nimphaea lotus varietas thermalis" din incinta băilor 1 Mai (Oradea), singura specie din flora erei terțiare, care a supraviețuit pînă în zilele noastre.

JOCURI DISTRACTIVE

Andreianu Florin

anul al IV-lea C

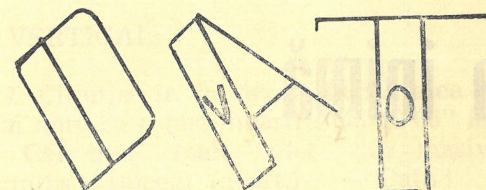
Coperta literară

Aflați prin anagramare numele unui mare sciitor fancez, titlul unei piese de teatru (tragedie) și titlul unui roman de-al său.

Cu vînat

(triverb : 5, 2, 9,)

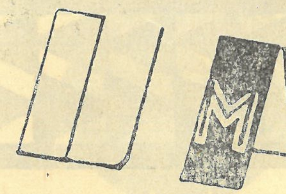
Geografică

(monoverb : 5—7).

r a l

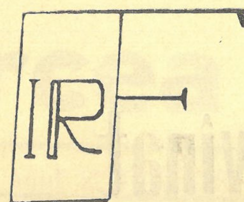
Biochimică

(monoverb : 5—8)

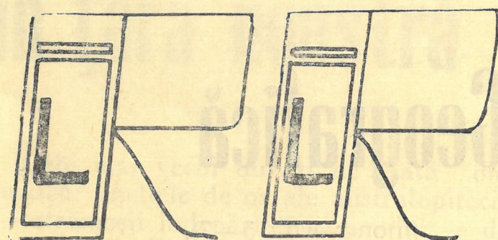

În armată

(monoverb : 6—10)

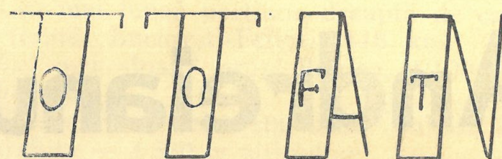

La inimă

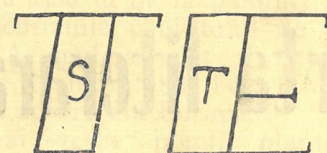
Cu mijloace proprii

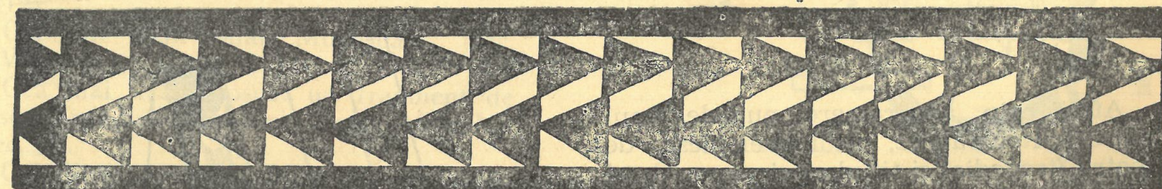
(monoverb : 9—13)

Anatomie

(monoverb : 6—9)

Velciu Lucian

anul al IV-lea C

La superlativ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	C	H	O	M	O	L	U	N	G	M	A
2	R	O	M	A	■	A	H	E	R	O	N
3	E	R	■	D	I	N	■	M	A	L	T
4	M	O	L	A	R	■	V	O	■	D	A
5	A	D	■	G	A	R	A	■		O	R
6	T	I	T	A	N	■	T	A	■	V	C
7	O	S	O	S	■	T	I	C	H	E	T
8		T	■	E	I	R	E	■	C	A	I
9	I	E	N	A	■	I	A	R	■	N	O
10	I	A	U	R	T	■	N	■	S	U	A

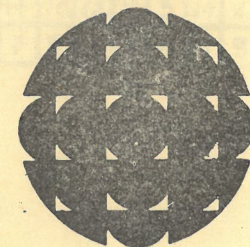
ORIZONTAL:

1. Cel mai înalt vîrf muntos din lume. 2. Cel mai mare și cel mai important oraș antic, întemeiat în anul 753 î.e.n. — Fluviul din împărăția subpămînteană a Infernului, peste care sufletele morților erau transportate de luntrașul Caron. 3. Ere! — Mijlocul Adinei! — Orz încolțit, folosit la fabricarea berei. 4. Cele mai mari măsele din cavitatea bucală (sing.) — Începe vorba! — Afirmație. 5. Început de adevăr! — Cea mai mare din țară este cea de nord din București — Dintre aceștia, cirrus sînt cei mai înalți (8—10 km.), iar nimbus cei mai joși (700 m) (sing). 6. Unul dintre cele mai mari cartiere al Bucureștiului — În centrul unei cetăți! — Victor Cornel. 7. La om acest sistem numără 223 de oase — Necesar în călătoriile cu trenul accelerat și rapid. 8. Carte! — Spectacol în care numerele cu animale sînt cele mai atractive — Cei mai cunoscuți au fost Ducipal, Incitatus și Pegas. 9. Localitate în R.D.G. — Din nou — Nicolae Cîrstea. 10. Derivat al laptelui — Țara în care se află cea mai lungă peșteră din lume, Mommoth Cave de 140 km. (abr).

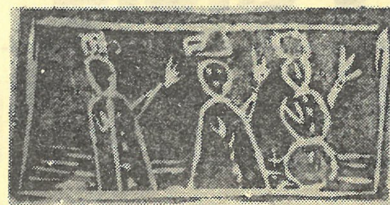
VERTICAL:

1. Cimitire în flăcări. 2. Localitatea cea mai nordică a țării noastre (48°15'06" lat.) 3. Cel mai înalt vîrf din masivul muntos Bucegi (neart.) — Cato! — Negație. 4. Cea mai mare insulă africană numită „Țara malgașilor" sau „Pămîntul Lunii". 5. Una dintre cele mai bogate țări în petrol din Asia. 6. Holdă — Prefix pentru trei. 7. Sfîrșit de duh! — Cea mai mică țară din Europa, avînd o suprafață de numai 44 hectare. 8. Căpitanul submarinului „Nautilus" din romanele lui Jules Verne — Unealtă de cusut. 9. Mijloc agrar! — Horia Căciulescu 10. Cel mai înalt vîrf muntos din țara noastră (2543 m). 11. Continentul pe care s-au înregistrat cele mai scăzute temperaturi (Polul Sud — 94,5°).

DICȚIONAR : IENA

Fantezie monovocalică

	1	2	3	4	5	6	7	8
1	S	A	L	~	A	M	A	R
2	A	N	A	H	R			A
3	V	A	S	■	C	■		V
4	A	■	A	S	A	L		A
5	N	A	T	A	S	A	■	S
6	T	R	■	L	■	S		■
7	■	A	N	T	R	A		T
8	A	L	B	A	S	T		A

Orizontal :

1. Salvator de la înec. 2. Amalgam de litere. 3. Navă — Avocat (abr.) 4. A ataca. 5. Nume feminin 6. Eter ! — Conjuncţie. 7. Pauză la teatru. 8. Culoarea unei inimi triste.

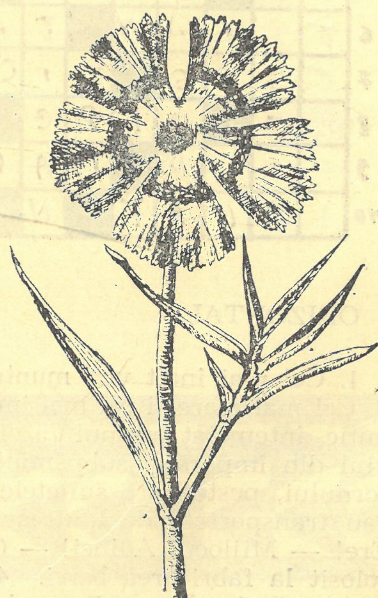
Vertical:

1. Unul care ştie multe. 2. Fata din Lugoj — Lac în U.R.S.S. 3. Părăsit — Iniţiale dragi pentru liceul nostru. 4. Vehe ! — A ridica. 5. Trăgător cu arcul — Eres! 6. Silabă nu numai infantilă — Bun de pus la gură ! 7. Mijloc de camătă ! — Resort... „amestecat". 8. Bilet în plăcintă ! — Sunet de trompetă.

Chiul

(CRIPTOGRAFIE : 1, 6, 2, 2, 3)

D O R

Stoica Emanoil

anul al IV-lea E

Aritmogrife

I. Inlocuind pe verticala AB cifrele prin litere, veţi afla numele unei competiţii sportive naţionale, iar pe orizontală noţiuni şi nume legate de soprt.

A

		16	2	1	12	8	2	1		
	4	3	1	2	8	4	9	6	11	
		17	14	5	6	4	14	6		
		11	2	6	2	10	21	2		
	22	9	1	9	15	8	3	2	21	
	18	9	6	12	9	4	3	2	1	
		7	14	8	3	8	2	1		
15	9	4	3	1	14	8	9	6	6	8
		13	2	1	16	15	9	6		
			18	14	1	2	6			
		15	12	18	9	8	6	2		
			17	9	20	20	2			

B

II. Inlocuind pe verticala AB cifrele prin litere, veţi afla numele care se dă unor sportivi, cu activitate deosebită, — aleşi să reprezinte ţara şi in afara graniţelor ei, iar pe orizontală — numele unor fotbalişti români.

A

		16	5	8	3	9		
9	6	3	14	6	2	4	12	10
	21	8	6	3	8	16	9	
	18	10	12	2	4	12	10	
		13	9	1	13	10		
		8	9	6	10	18		
			11	9	6			
	20	1	9	3	8	18	9	
		5	9	8	11	10		
			13	14	12			
		8	9	6	12	10		
	15	8	3	9	12	5	2	
6	8	12	10	18	2	4	12	10

B

III. Inlocuind pe verticala AB cifrele prin litere, veţi afla numele instituţiei în care se practică cea de-a şaptea artă, iar pe orizontală numele unora dintre figurile reprezentative ale acestei arte.

A

			13	9	4	12	5	2	3			
8	6	3	2	1	6	9	3	8	14	6	9	18
				12	14	15	9	6				
				1	9	7	8	11				
			11	2	12	8	19	8	2			
					16	14	18					
				15	8	6	16	2				
			17	10	12	9	3	14	1			
			7	9	1	3	8	11	9			

B

Traduceri din engleză

UMOR

Toma Mihai

anul al IV-lea E

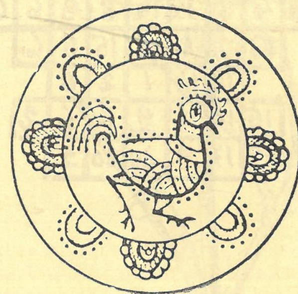

Doctorul : Dacă vrei să slăbești, trebuie să mănînci carne fiartă, pîine prăjită și fructe.
D-l Fatty : Înainte sau după masă ?

D-na Smith : aș dori o carte, vă rog.
Vînzătorul : Să fie ceva mai ușor ?
D-na Smith : Nu are importanță. Sînt cu mașina.

D-ra Smith : „Spui că sînt primul model pe care-l îmbrățișezi ?"
Artistul : Exact
D-ra Smith : Și cîte „modele ai avut înaintea mea ?"
Artistul : O banană, niște foarfece și două vaze cu flori.

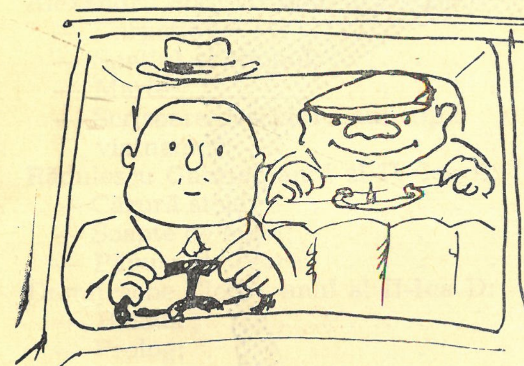

Vrăbiescu Gheorghe

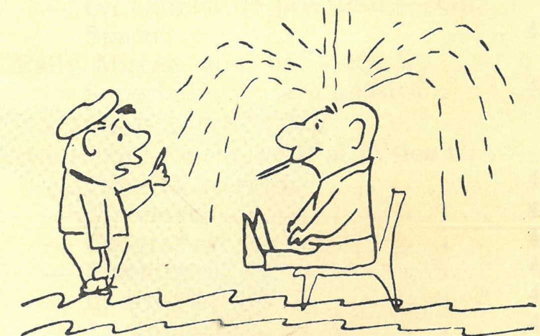
anul al III-lea S

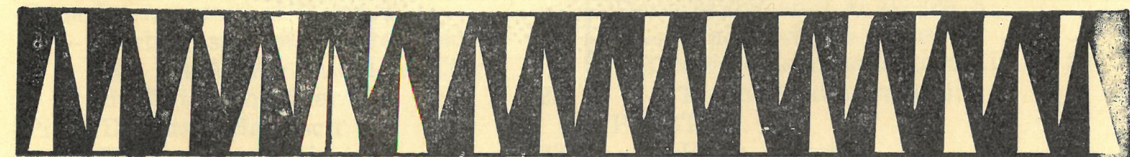
Un englez, conducînd mașina pe un drum de țară în Irlanda, întîlnește un om cu un geamantan greu.
— Urcă în mașină, te pot duce în oraș — îl invită englezul politicos.
— Mulțumesc — răspunse irlandezul și urcă. După cîtva timp, englezul observă că vecinul său încă mai ținea geamantanul în brațe :
— De ce nu-l pui jos ? — a întrebat el.
— Ei, răspunse irlandezul, ai fost atît de amabil că m-ai invitat în mașina d-tale. Nu-ți pot cere să-mi duci și geamantanul.

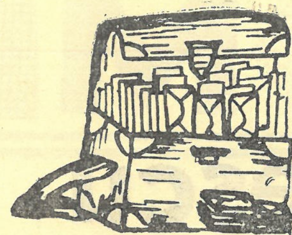
Un școlar scria adesea „I have went" în loc de „I have gone".
— Va trebui să rămîi la școală după-amiaza asta și să scrii de o sută de ori „I have gone" — ca să nu mai uiți — i-a spus profesorul.
Cînd s-a înapoiat, profesorul a găsit pe pupitru o scrisoare de la băiat.
Dragă domnule,
Am scris „I have gone" de o sută de ori și acum „I have went".

Un prieten îl găsește pe Paddy stînd în casă. În acoperiș era o spărtură prin care pătrundea ploaia.
— Repară-ți acoperișul, Paddy", a spus el !
Vrei să mă sui acolo pe asemenea ploaie ?
Nu. Repară-l cînd e vreme bună !
Bine, dar atunci nu pătrunde apa.

POȘTA redacției

Diaconescu Adrian: Ce v-a făcut viața de tot spuneți: „De ce mă chinui viață", „Pentru ce mai trebuie să trăiești?" sau „Eu vreau să mor / M-am săturat de viață". Dar, gîndiți-vă e înspăimîntător și în același timp dezastruos să-ți pui asemenea întrebări, și încă la ce vîrstă. Pentru ce donqijotismul acesta, fuga aceasta de realitate, de viață? Oare de pe acum ați rămas sub semnul idealului neîmplinit?

Și... fiindcă tot vreți să muriți, faceți-o pentru o vreme, și apoi, dacă vă mai aduceți aminte de noi, trimiteți-ne cîteva versuri din care să reiasă optimismul.

Stroie Viorel: N-am putut reține nimic din versurile dumneavoastră. Sînteți încă în acea fază a meditațiilor puerile pe care, socotim, ar fi trebuit să le depășiți. Trebuie să înțelegeți că poezia implică și puțină sensibilitate și inteligență.

Bucur Mihai: Foarte slabă proza trimisă. Ne vorbiți despre întîia iubire ca și cum ați comenta un meci de fotbal.

Țîrcomnicu Ilie: Interesantă (de altfel cea mai bună) este poezia „Profesorul și elevul", firește, lăsînd la o parte subtitlul „Fabulă autentică". Restul, foarte multă banalitate.

Țunduc Nicolae: se întrevăd posibilități. Reveniți!

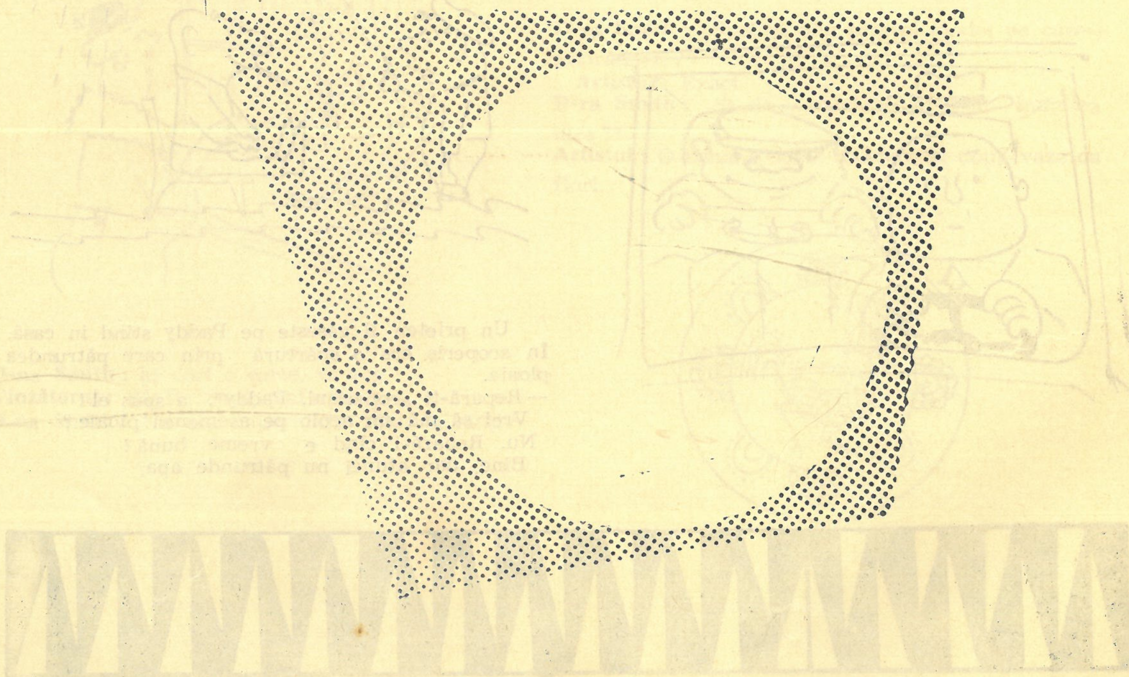
Ghiță Stelică: Sînt cîteva imagini frumoase în poezia „Două flori", dar cu două flori nu se face primăvară...

Coleașe Cristadul: Un traducător bun trebuie să fie întîi de toate un poet bun. Traducerile dvs. deocamdată, sînt lipsite de parfumul pe care-l simțiți citind o poezie.

Manole Ion: Vă sfătuim să vă încercați talentul și în versuri proprii. Variantele după unii poeți deja consacrați nu au darul de a vă ghici intențiile.

Simeanu Adrian: Mai de grabă credem să reportajul cu marea e o adevărată listă a restaurantelor de pe litoralul românesc, decît ceea ce simțul practic numește reportaj. Dintre poezii mai reușită pare a fi „Privesc prin inima ta omule", exceptînd tonul prozaic.

P. O. ȘTAR

Cuprinsul:

Tehnoredactare și prezentare grafică : ANDREIANU GHEORGHE

Tiparul Întreprinderea Poligrafică Argeș — Pitești Cd. nr. 23027/1970